71STE JAARGANG No. 8938 — ZATERDAG 30 JANUARI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Directie: J. F. L. Stolwijk en J. A. M. Hart — Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao
Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Kroonprinses is morgen jarig

Morgen wordt Prinses Beatrix 16 jaar. In alle delen des Rijks zullen de vlaggen gehesen worden ten teken van vreugde, terwijl aller hartelijkste gelukwensen zullen uitgaan naar het Paleis Soestdijk, waar morgen onze Kroonprinses (al voor de zestiende maal) de feestelinge zal zijn. Ook het volk der Nederlandse Antillen zal in gedachten bij de jarige Beatrix verwijlen en de vurigste smeekbeden naar God opzenden voor haar behoud en de grote taak, die haar eens als toekomstig draagster van de Kroon zal wachten.

KNAAP WERD DOOR WOLVINNEN GROOTGEBRACHT

New Delhi. — Tien dagen geleden werd in een spoorwegcoupé nabij New Delhi een jongen aangetroffen die door wolvinnen in het oerwoud bleek te zijn groot gebracht. Indische professoren hebben zich thans over de knaap ontfermd en zullen trachten hem als een normaal menselijk wezen op te voeden in het ziekenhuis te Lucknow.

De jongen, die nimmer in een menselijke omgeving was geweest knarst op zijn tanden en gromt als een wolf. Hij slurpt melk en water als een beest en verkiest rauw vlees boven gekookt. Men schat de leeftijd van de jongen op negen jaar.

's Gravenhage. — De Shell Oil Company maakt bekend, dat de geconsolideerde nettowinst van d maatschappij en haar dochterondernemingen over 1953 na aftrek van belastingen, wordt geschat op 115.400.000 dollar, zijnde 8,40 dollar per uitgegeven aandeel. De nettowinst over 1952 bedroeg bijna 91 millioen dollar.

LAATSTE NIEUWS

REGERING-FANFANI AFGEWEZEN.

Rome — De Italiaanse Kamer van Afgevaardigden heeft vandaag het twaalf dagen geleden gevormd kabinet van de christen-democraat Amintore Fanfani afgewezen. Het was de vierde regering, die de christen-democratische partij in de zeven maanden sinds de algemene verkiezingen in Juni jongstleden getracht heeft te vormen.

PLAN-EISENHOWER TOT BESTRIJDING VAN DEPRESSIE INGEDIENT.

Washington. — President Eisenhower heeft gisteren bij het Congres een plan ingediend, dat beoogt de bestrijding en zo mogelijk het voorkomen van een depressie. In de toelichting op het plan geeft de president toe dat de laatste maanden een kleine achteruitgang, in de economische bedrijvigheid is te constateren, die op sommige plaatsen werkloosheid veroorzaakte.

Recht tot het Hart

Het is goed zich in het stof te werpen als men een misslag heeft begaan, maar het is niet goed erin te blijven liggen.

Handelsverkeer op Curacao liep vijftien procent terug

Willemstad. — Het handelsverkeer over 1953 toont een teruggloop van ruim 15% aan; hieronder niet begrepen in- en uitvoer van aardolie producten. De handel vergeleken met 1952 met onze Zuid-Amerikaanse buren bleef ongeveer op hetzelfde peil. De invoer vanuit Nederland was echter intensiever. Het Handelscommissariaat voor Nederland op Curacao gevestigd, verrichtte door haar activiteit, voorlichting alsmede handelsvoorlichting, wederom zeer nuttige diensten voor de Nederlandse export. Aangaande Noord-Amerika kan worden medegedeeld, dat de importen minder waren dan in 1952. In de ontwikkeling van de industrie vergeleken met 1952 valt ook nog een achteruitgang te merken. De algemens economische toestand was desniettemin niet ongunstig te noemen, aldus de voorzitter van de Kamer van Koophandel en Nijverheid op Curacao, de heer W.F.G. Mensing, in zijn jaarverslag.

Bankwezen

Van de Bank of England werd in 1953 voor rekening van de C.P.I.M. ontvangen voor de lopende betalingen van dit lichaam £ 12.748.000.—.— (convertible account) waar tegenover uitgekeerd werd een bedrag van ƒ 66.998.000. In 1952 bedroeg deze uitkering ƒ 71.020.000.—, zijnde de tegenwaarde van £ 13.508.000.—.—.

Behalve deze overmakingen heeft de CPIM voor het doen van plaatselijke aankoop in 1953 nog beschikt over een bedrag van ongeveer £ 567.000.—.— (transferable account) met een tegenwaarde van ƒ 2.988.000,—, welke bedragen voor 1952 bedroegen £ 621.000.—.— met een tegenwaarde van ƒ. 3.272.000.—. Van de van de CPIM ontvangen convertible Ponden werd in 1953 voor betalingen in het United Kingdom en voor afdekking bij de Nederlandse Bank naar de transferable rekening overgeschreven respectievelijk £ 460.000.—. en £ 3.050.000.—., zodat slechts £ 10.382.000.—.—. geconverteerd werd in $ 29.189.000. Voor 1952 bedroegen deze bedragen respectievelijk £ 645.000.—.—, £ 100.000.—.— en £ 13.016.000.—.— gelijk aan $ 36.358.000.

Voor het doen van betalingen voor diensten van scheepvaartmaatschappijen werd in 1953 ontvangen een bedrag van £ 95.000.—.— tegen £ 748.000.—.— in 1952. Dit grote verschil is ontstaan doordat deze betalingen sedert begin 1953 niet over de Curaçaosche Banken lopen, doch via de plaatselijke commerciële banken plaats vinden, waardoor zij derhalve ook minder behoefte aan dekking in Ponden nodig hadden.

Buiten de uit Convertible Ponden verkregen dollars werd in 1953 nog de beschikking verkregen over een bedrag van $ 3.275.000.-, tegen $ 4.015.000.- in 1952.

In 1953 werden door de Curaçaosche Bank de volgende bedragen in Nederlandse guldens overgenomen, t.w. van de Lago Oil & Transport N/ 9.360.000,-. van de Pensioenfondsen N/ 5.022.000,—, van het Gouvernement N/ 2.697.000,— en uit andere hoofde nog N/ 4.000.000,-. In totaal dus een bedrag van N/ 21.079.000,— tegen N/ 18.783.000,— in 1952.

Voor dekking bij de Nederlandse Bank werd van haar aangekocht N/ 18.135.000,—, waarvoor de Ant. Guldenrekening van deze bank voor de tegenwaarde werd goed geschreven. Voor 1952 was het eenzelfde bedrag.

Voorts werd uit Nederland voor diverse betalingen nog overgemaakt een bedrag van N/ 262.000,—.

Voor afdekking van het saldo bij de Surinaamsche Bank te Paramaribo werden een bedrag van N/ 1.800.000,— overgeschreven. In 1952 bedroeg dit N/ 1.350.000,—.

De valuta's

Het totaal bedrag der ontvangen en aangekochte valuta's was voor 1953 in vergelijking met 1952 als volgt:

1953: $ 32.822.000,—; transf. £ 3.610.000.—.—., Ned. ƒ 71.928.000,—, Sur. ƒ 893.000,—.

1952: $ 40.464.000.—; £ 1.393.000.—.—; N/ 38.700.000,—; S/ 680.000.—.

Ter dekking werd de Curaçaosche Bank aan de plaatselijke banken afgegeven:

1953: $ 28.650.000,—; £ 488.000.—.—; N/ 42.700.000,—; S/ 236.000,—.

1952: $ 31.800.000,—; £ 1.155.000.—.—; N 36.650.000,—; S/ 221.000,—.

Geconverteerd werd in:

1953: £ 10.382.000.—.— en in **1952:** £ 13.016.000.—.—.

Ten behoeve van de Pensioenfondsen van de Nederlandse Antillen voor betalingen van het Gouvernement en voor de handel op de Bovenwindse Eilanden is door de Curaçaosche Bank afgegeven:

1953: $ 3.588.000,—; £ 87.000.—.—; N/ 1.174.000,—; S 554.000,—.

1952: $ 3.632.000,—; £ 96.000,—.—.; N/ 812.000,—; S/ 663.000,—.

In totaal werd door de Curaçaosche Bank in 1953 in vergelijking tot 1952 afgegeven:

1953: $ 32.208.000,— £ 3.625.000.—.—.; N/ 45.674.000,—; S/ 790.000,—.

1952: $ 35.432.000,—; £ 1.351.000.—.—; N/ 38.812.000,—; S/ 884.000,—.

Gecompenseerd werd in mindering van de Ant. Gulden rekening van de Nederlandse Bank:

1953: N/ 25.500.000,— en in **1952:** N/ 2.015.000,—.

De convertering der Olieponden door de Bank of England in Dollars werd normaal voortgezet.

Het deviezenbezit van de Curaçaosche Bank bedroeg per 31 December:

1953: $ 22.246.000,—; Conv. £ 90.000.—.—; Transf. £ 61.000.—.—.; N/ 1.378,000.

1953: $ 22.883.000,—; £ 57.000.—.—; £ 77.000.—.—; N/ 624.000,—.

De Ant. Guldenrekening van de Nederlandse Bank stond eind 1953 credit voor A/ 3.897.000,— tegen 1952 credit voor A/ 7.901.000,—. Een bedrag van circa A/ 4.000.000,— (N/ 8 millioen) moet derhalve in wezen aan het betalingsverkeer over 1952 worden toegeschreven, terwijl het verkeer over 1953 met eenzelfde bedrag moet worden verminderd.

In de vastgestelde in- en verkoopkoersen van de verschillende valuta's werden geen wijzigingen gebracht.

De bankbiljetten-circulatie bedroeg ultimo December 1953 ƒ 38.157.000,— tegen ƒ 36.883.000,— eind 1952, een verdere toename aantonende van bijna ƒ 1.300.000,—.

De direct opvorderbare verplichtingen van de Curaçaosche Bank met inbegrip van de bankbiljetten-circulatie zijn voor ruim 100% gedekt door goud en harde valuta.

(Het verslag van de voorzitter van de Kamer van Koophandel en Nijverheid op Curaçao zal de volgende week in ons blad vervolgd worden.)

Amsterdam. — Aan d ealgemene vergadering van aandeelhouders van de K.N.S.M. zal worden voorgesteld over 1953 een onveranderd dividend voor te stellen van 9%.

JOHAN SOPHIA VOOR DE RECHTER

Willemstad. — Naar wij van officiele zijde vernamen, zal Johan Sophia op 24 Februari a.s. voor de rechter gebracht worden. Zoals bekend heeft Sophia op 24 December van het vorig jaar, zijn zusje Aura van negen, en zijn neefje Frank van zes jaar om het leven gebracht.

Eden dient plan in voor hereniging van Duitsland

Heden spreken Dulles en Molotof over atoombank

Berlijn. — Minister Eden heeft gisteren een plan ingediend ter Berlijnse Conferentie voor de hereniging van Duitsland. Dit plan omvat de volgende vijf punten: 1) vrije verkiezingen in geheel Duitsland; 2) de bijeenroeping van de Nationale Vergadering, voortkomend uit deze verkiezingen; 3) opstelling van de Grondwet en voorbereiding van de onderhandelingen over een vredesverdrag; 4) aanvaarding van de Grondwet en vorming van een regering voor geheel Duitsland, die verantwoordelijk zal zijn voor de onderhandelingen over het vredesverdrag; 5) de ondertekening en het van kracht worden van het vredesverdrag.

Eden eiste bepaalde verzekeringen voor en gedurende de verkiezingen en doelmatig toezicht. Hij opperde, dat de ministers, na overeenstemming over de beginselen van het plan te hebben bereikt, instructies zouden geven aan een werkcommissie, bestaande uit de vier Hoge Commissarissen in Duitsland of hun plaatsvervangers. Het toezicht op de vrije verkiezingen diende te worden uitgeoefend door een commissie van de Grote Vier. Er zou gesproken kunnen worden over eventuele neutrale vertegenwoordigers in deze commissie, die haar besluiten bij meerderheid van stemmen zou moeten nemen. De Duitse Nationale Vergadering zou het wellicht raadzaam vinden de een of andere vorm van voorlopig gezag voor het gehele land in te stellen om te helpen bij het opstellen van de Grondwet. De eenmaal ingestelde regering voor geheel Duitsland moet volgens Eden de vrijheid hebben om in de mate, die zij nodig vindt, de internationale rechten en plichten van West- en Oost-Duitsland over te nemen.

Volgens Edens plan moeten de vier mogendheden een kieswet opstellen, de daarbij bestaande kieswetten van Oost- en West-Duitsland in aanmerking nemend. Deze kieswet moest de verzekering van werkelijke vrijheid omvatten. Besluit van de Duitse Nationale Vergadering en de regering bij de uitvoering van het plan-Eden zouden niet kunnen worden afgekeurd door de Grote Vier, tenzij bij meerderheid van stemmen.

— Volgens inlichtingen van Russische zijde heeft Molotov in zijn rede van Donderdag verklaard, dat het niet juist was te zeggen, dat een vijfmogendhedenconferentie in de plaats zou treden van de Verenigde Naties. Hij verwees naar „de zeer belangrijke besluiten", die de Algemene Vergadering had genomen, in het bijzonder op haar zesde zitting.

Bidault stelde voor, dat de conferentie de ontwapeningskwestie aan de Verenigde Naties zal overlaten. (Zoals men zich herinnert, had Molotov Donderdag voorgesteld, dat een wereldconferentie over de ontwapening dit jaar zou worden gehouden.)

Molotov repliceerde, dat de commissie van de V.N. voor de ontwapening in een toestand van verlamming verkeert. Volgens A.F.P. zullen de vier ministers Maandag voor het eerst in besloten zitting bijeen komen om te spreken over het eerste punt van de door hen aanvaarde agenda, namelijk maatregelen ter vermindering van de internationale spanning en het beleggen van een vijfmogendhedenconferentie, alsmede over de twee plannen voor een internationale conferentie over de ontwapening, ingediend door de Russische en Franse delegaties. In beginsel zullen de ministers slechts vergezeld zijn van hun tolken, doch mogelijk zullen zij in de loop der besprekingen zich met hun medewerkers mogen verstaan.

Dulles en Molotov zullen hedenavond hun eerste gedachtenwisseling over Eisenhowers plan voor een atoombank hebben in het gebouw van de geallieerde bestuursraad. Hiertoe werd besloten op het diner van gisteravond in de Russische ambassade in Oost-Berlijn.

Kleine R.T.C. hervat

Mogelijk geen definitief accoord

Paramaribo. — Premier Currie van Suriname heeft gistermorgen vóór de eerste bijeenkomst van de Kleine Commissie een welkomstwoord gesproken, waarin hij verklaarde, dat Suriname zich gelukkig zal prijzen, als op zijn bodem overeenstemming wordt bereikt.

Minister Donker uitte de hoop, dat deze tweede phase tevens de slotphase zal zijn, die overeenstemming zal brengen tot heil van de drie gebiedsdelen. Dr Da Costa Gomez sloot zich aan bij de woorden van minister Donker. Hij geloofde, dat met wederzijds begrip tot overeenstemming is te komen.

Minister Kernkamp was afwezig wegens een lichte ongesteldheid. De bewindsman moet wegens een keelontsteking tot Zondag het bed houden. De Antilliaanse delegatie heeft Landsminister Plantz verzocht als adviseur van de Antilliaanse delegatie op te treden. **In Antilliaanse delegatie-kringen rekent men op de mogelijkheid, dat geen definitief accoord zal worden bereikt. De Nederlandse delegatie is echter optimistischer.**

Het wordt niet uitgesloten geacht, dat de ministers Donker en Van de Grinten Donderdag uit Paramaribo naar Nederland gaan.

Z.H. de Paus kan weer de H. Mis opdragen

Vaticaanstad. — Z.H. de Paus, die in **de afgelopen dagen ongesteld is** geweest, heeft wederom last van de hik gehad. De Paus viel eerst tegen het aanbreken van de dag in slaap. Hij droeg niet, zoals gewoonlijk, s'morgens vroeg de H. Mis op.

Het Kantoor voor Perszaken van het Vaticaan meldde echter, dat de Paus thans over zijn toestand van algemene vermoeidheid heen schijnt te zijn. Uit een medisch onderzoek is gebleken, dat de Heilige Vader organisch niets mankeert, doch dat zijn zenuwgestel te lijden heeft gehad van overmatig werk.

Nader wordt bericht, dat Z. H. Paus Pius XII de nacht van Vrijdag op Zaterdag over het algemeen rustig heeft doorgebracht. Hij heeft echter nog last van de hik. De Paus droeg Zaterdagochtend als gewoonlijk vroeg de mis op. Hij ging later in zijn particuliere studeerkamer aan het werk.

Gespannen toestand tussen Guatemala en Nicaragua

Guatemalastad. — De regering van Guatemala heeft de president van de nabuurstaat Nicaragua ervan beschuldigd betrokken te zijn bij een complot om Guatemala binnen te trekken en de regering omver te werpen. In een door het bureau van president Jacobo Arbenz-Guzmán uitgegeven witboek wordt gezegd, dat president Anastasio Somoza van Nicaragua twee verbannen Guatemalaanse politici heeft gesteund bij een samenzwering om Guatemala van de kust van de nabuurlanden uit binnen te vallen. Het witboek bevat foto-copieën van brieven, waaruit zou blijken, dat een zoon van de president van Nicaragua voorstelde, dat de samenzweerders militaire uitrusting, waaronder Britse Vampire-straaljagers, zouden kopen van een Hamburgse firma.

Blijkbaar doelend op de Verenigde Staten, wordt verder gezegd, dat een regering in het Noorden het invasieplan steunde en een leger-officier voor sabotage-doeleinden beschikbaar stelde.

In de stad Guatemala doen geruchten de ronde, dat het verbreken van de diplomatieke betrekkingen tussen Guatemala en Nicaragua op handen is. De twee verbannen Guatemalaanse politici zijn volgens het witboek generaal Idigoras Fuentes, die bij de presidentsverkiezingen in 1950 tegencandidaat van Arbenz-Guzmán was, en een zekere Carlos Castillo Armas. De genoemde Amerikaanse officier zou kolonel Carl Studer zijn. Hij zou ter beschikking van de United Fruit Company zijn gesteld, die aan de kust van de Stille Oceaan plantages bezit. Hierheen zouden wapens verscheept zijn, welke vervolgens illegaal door een Amerikaanse spoorwegmaatschappij werden vervoerd.

Londen. — Binnen veertien dagen zal een belangrijke verklaring worden afgelegd over Brits-Guyana aldus heeft de gouverneur van dat gebied, Savage, Donderdagavond gezegd alvorens in het vliegtuig naar Georgetown te stappen. Hij wilde over de aard van deze verklaring niet anders zeggen. Hij was tevreden over zijn bezoek aan Londen en het overleg met de staatssecretaris van koloniale zaken. ‚Ik ben naar Londen gekomen om voor Brits-Guyana een lening te verkrijgen en ik ben voldaan" aldus Savage.

Molotov's leuzen

Bijna negen jaar na de ondergang van Hitlers Rijk is Berlijn voor korte tijd niet slechts de „hoofdstad" van Duitsland, maar die van de gehele wereld geworden. Uit alle delen van de aarde zijn journalisten gearriveerd, om hun persbureaux en kranten verslag uit te brengen over de Viermogendhedenconferentie, die de laatste maanden steeds maar weer werd uitgesteld, maar die nu dan eindelijk een feit is. Ofschoon van 1946 tot 1949 de ministers van Buitenlandse Zaken van Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland vijfmaal bijeen kwamen, heeft er de laatste vier en een half jaar niet meer een dergelijke ontmoeting plaats gevonden. Van begin 1952 af hebben de Westerse Drie en de Sovjet-Unie elkaar niet minder dan achttien nota's gezonden en het huidige gesprek is het resultaat. Van „Berlijn" verwacht men noch in Washington, Londen en Parijs, noch in Moskou veel succes. Misschien zijn de kansen op voordeel overigens voor de Russen nog wel groter dan voor hun tegenspelers. Aan geen van beide kanten heeft men erg verlangend naar de conferentie uitgezien; maar het contact was onvermijdelijk geworden. Zelfs over de onderwerpen van gesprek bleek vooraf geen overeenstemming mogelijk.

Al spoedig na de Tweede Wereldoorlog is er tussen Oost en West een onmetelijke kloof ontstaan, en ondanks het vredesoffensief, waarop wij vorig jaar na Stalins dood onthaald werden, is de internationale spanning de laatste tijd nauwelijks verminderd. De beeltenis van Vrouwe Justitia ziet in de vergaderzaal neer op de ministers maar het ziet er niet naar uit, dat Berlijnse bijeenkomst recht zal doen geschieden. Meer toepasselijk is de plafondschildering van het Laatste Oordeel, boven de hoofden der staatslieden, want zolang de Sovjet-Unie geen volkomen nieuwe koers inslaat, blijft de mensheid bedreigd met de atoomoorlog die ons aan de vergankelijkheid van de wereld herinnert.

Dat de Westerse ministers hun Russische collega veiligheidshalve met zeker wantrouwen zullen moeten aanhoren, kon men concluderen uit de eerste woorden, die Molotov te Berlijn in het openbaar uitte. De Sovjet-vertegenwoordiger sprak namelijk over de weerklank, die in de gehele wereld het bericht had gehad, dat de Grote Vier zouden gaan confereren, en hij stelde terecht vast, dat millioenen mensen het verloop van de onderhandelingen zouden volgen. Deze ogenschijnlijk evidente en onschuldige opmerkingen betekenden voor een goed verstaander, dat Moskou de onnadenkende massa van de wereldbevolking hoopte te imponeren met enige fraai klinkende, maar in feite onuitvoerbare, suggesties. In deze zelfde toespraak gehouden op het vliegveld van Berlijn, stak hij meteen al met holle leuzen van wal. De Berlijnse cònferentie zal de vrede versterken, de internationale spanning doen afnemen en de veiligheid van Europa waarborgen, verklaarde Molotov, die zelf maar al te goed weet, dat de Berlijnse conferentie deze effecten zo goed als zeker geen van alle zal te weeg brengen. Hij bedoelde dan ook: als deze doeleinden niet worden bereikt, zal het aan de Westerse Drie liggen! Voorts was het enige meer concrete agendapunt, dat door hem aangeroerd werd: de wenselijkheid van een Vijfmogendhedenconferentie, waaraan Rood-China zou deelnemen. En dat terwijl het Westen in de nu begonnen bijeenkomst heeft toegestemd om over Duitsland en Oostenrijk te kunnen praten. Ofschoon de Russische minister van Buitenlandse Zaken zich in zijn verklaring over het doel van de ontmoeting voortdurend herhaalde maakte hij met geen woord gewag van de twee onderwerpen, die door de andere partij als de voornaamste worden beschouwd.

Deze twee onderwerpen vormden dan ook respectievelijk pas de punten 2 en 3 van de ontwerp-agenda voor de conferentie, die Molotov gisteren indiende. Over de toenadering tussen Oost en West en over Chinese deelname aan de internationale besprekingen zou hij op de eerste plaats willen spreken. Wat dit laatste aangaat: het Westen heeft er steeds op gewezen, dat Peking zich in de politieke conferentie over Korea kan laten horen.

Het begin is al niet erg hoopvol; en Dulles, Eden en Bidault zullen uitermate behoedzaam te werk moeten gaan om zich niet door hun geslepen opponent in een val te laten lokken. Molotov is ervaren in het voeren van internationale besprekingen, hij heeft zich in de loop der jaren een hoogst geraffineerde vergadertactiek eigen gemaakt, en de gewetenloze heeft in onderhandelingen immers steeds een grote voorsprong op zijn eerlijke tegenstanders. Voor minister Dulles betekent de Viermogendhedenconferentie een geheel nieuwe ervaring in zijn diplomatieke carrière. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken is in het eerste jaar van zijn huidige functie niet altijd even gelukkig geweest in zijn uitlatingen en het is dan ook vurig te hopen, dat hij ditmaal met de grootste nauwlettendheid zijn woorden kiest. Als vertegenwoordiger van verreweg de voornaamste Westerse mogendheid draagt hij een bijzondere verantwoording, te meer omdat hij bovendien van Eisenhower de speciale opdracht heeft over het plan voor een atoomenergiebureau te praten.

Hoelang de besprekingen zullen duren kan nog niemand voorspellen. Men weet alleen, dat Dulles op het einde van de volgende maand naar Caracas, de hoofdstad van Venezuela, zou willen vertrekken, om er de inter-Amerikaanse conferentie bij te wonen. Bidault heeft echter gezegd „eindeloos veel geduld" te willen tonen. Intussen zal spoedig — en zeker binnen een maand — duidelijk worden of „Berlijn" werkelijk geen positieve resultaten zal hebben, zoals men nu meent te moeten verwachten. Moge het Westen in deze verwachting beschaamd worden!

★ ★ ★ Baken in zee

In zijn uitgebreid verslag over de gang van zaken betreffende handel, industrie en scheepvaart over het afgelopen jaar heeft de heer W.F.G. Mensing, voorzitter van de Kamer van Koophandel en Nijverheid op Curaçao medegedeeld, dat het handelsverkeer in 1953 een terugloop van ruim 15% toont. Hieronder is niet begrepen de in- en uitvoer van aardolie-producten.

Hoewel C.P.I.M. en C.S.M. de voornaamste bronnen van welvaart bleven, daalde niettemin het aantal werknemers in deze bedrijven met ruim 1000 werkkrachten, terwijl door de uitvoering van door de C.P.I.M. verstrekte opdrachten in de vorm van de aanleg van havenwerken, wegen en woningbouw ruim 600 personen minder dan vorig jaar in het oliebedrijf een, zij het tijdelijke, bron van bestaan vonden.

De N.V. Combinatie Pletterij-Nederhorst moest, om ontslag van werknemers op grote schaal tot een minimum te beperken, belangrijke eigen onderhoudswerken en vernieuwingen doen verrichten. De activiteit in de bouwbedrijven bleef ver beneden de verwachtingen, zodat de productie van de betonsteenfabriek terugliep. In de afdeling dok- en scheepsreparaties was in de tweede helft van 1953 een zekere terugslag duidelijk waarneembaar.

De voorgenomen uitbreiding van de fabrieksgebouwen kon niet plaats vinden door de ontwikkeling van de algemene en plaatselijke economische toestanden.

Ook de activiteit van de N.V. Nederlandse Beton-maatschappij „Bato" is minder geweest dan in 1952. Verreweg de meeste vreemde werknemers, die in haar dienst waren, verlieten het eiland.

De omzet van de Curaçaose ijs-fabrieken werd aanzienlijk minder. Van enkele fabrieken, die limonade en soda bereiden, is de verkoop aanzienlijk achteruitgegaan en waren de bedrijfsresultaten allesbehalve gunstig. De pogingen om voor de likeurstokerijen exportmarkten te vinden, hebben geen bevredigende resultaten opgeleverd. In de houtbewerkings-industrieën, de tegels-, bouwstenen-, en beton-fabricage, alsmede de bouw- en aannemersbedrijven viel een terugloop te constateren. De stijging van het telegraaf-verkeer bij de Lands Radio- en Telegraafdienst was in 1953 niet zo markant als het jaar daarvoor.

Hoewel tegenover deze sombere geluiden een verblijdende vooruitgang van het Westindisch Bedrijf van de K.L.M. gesteld kan worden, (waardoor de personeelssterkte steeg van 855 tot 926), alsmede een toename van de tonnage der oceaantankers, die de Curaçaose haven aandeden, en van het aantal passagiers- vrachtschepen, en touristenschepen, en verschillende kleinere bedrijven het peil van 1952 konden handhaven of zelfs opvoeren, is het algemeen beeld van het Curaçaose economische leven over het voorbije jaar toch weinig rooskleurig.

Men kan de terugloop van het handelsverkeer met ruim 15% en de daarmede onherroepelijk gepaard gaande teruguitgang van de algemene welvaart, zien als een terugkeren naar normale omstandigheden na een kunstmatige en uit de aard van haar wezen slechts tijdelijke „boom"-periode. Of daarmede de situatie voldoende is verklaard, valt echter te bezien. Men vraagt zich namelijk al spoedig af, wat onder normale omstandigheden verstaan moet worden. Wanneer zijn deze bereikt en op welk ogenblik moet een verdere teruguitgang van de welvaart als ongezond en dus als gevaarlijk beschouwd worden? Vragen waarvan de beantwoording van eminent belang is voor hen die de verantwoordelijkheid dragen voor het op peil houden van het Curaçaose economische leven.

Zeer zeker hebben oorzaken, liggend buiten het bereik der Curaçaose „Captains of industry", en verband houdend met de internationale situatie op de wereldmarkt en de daaraan verbonden consequenties voor de afzonderlijke landen, deze economische teruguitgang mede tot gevolg gehad.

Men zou zich echter zand in de ogen strooien, wanneer men het afnemen van de economische activiteit en de daarop volgende verlaging van de levensstandaard alleen aan deze oorzaken zou toeschrijven.

De omstandigheid, dat door de nieuwe arbeids-politiek van Lands- en Eilandsbestuur veler bestaan een wankele basis heeft gekregen, heeft mede bijgedragen tot een verminderde omzet van de plaatselijke handel. De koopkracht moge dan al niet verminderd zijn, in feite wordt toch aanzienlijk minder gekocht, omdat de risico's van het bestaan het vormen van een reserve gebiedend maken. Daarnaast heeft ook de algemene strekking tot het elimineren van het buitenlandse (ook Europees-Nederlandse) element een geleidelijke afname van koopkracht ten gevolge. Het kan niet anders of ook de vervoers-maatschappijen zullen in de naaste toekomst hiervan de terugslag ondervinden.

Het onfeilbaarste symptoom van een dalend welvaartspeil is het ontstaan van werkloosheid. Deze werkloosheid nu heeft sinds enige tijd als maatschappelijk verschijnsel haar intrede gedaan in de Curaçaose gemeenschap. Zij die menen, dat zij ontstaan is ten gevolge van het (te) grote aantal buitenlandse arbeidskrachten, dat op het eiland aanwezig is, vergissen zich. Zij is ontstaan en zij zal zich uitbreiden, niet

(Vervolg: pag. 2. 1ste kol onderaan)

Botica Caribe opende hare poorten

Willemstad. — Op de Ruyterkade, naast de Markthallen, was in de vroegere levensmiddelenzaak van Winkel, de laatste dagen een bedrijvigheid te zien, waaruit men kon afleiden, dat daar een nieuw bedrijf zou worden gevestigd. Dat deze opening echter zo spoedig plaats zou hebben, hadden de meeste mensen niet verwacht. En al ging het op een zeer eenvoudige wijze, de bloemstukken getuigden van de vele belangstelling die men voor dit gebeuren had.

„Botica Caribe", zoals deze zaak is genoemd, ziet er keurig uit, zowel van binnen als van buiten. Keurige uitstalkasten, speciaal besteld in Amerika, vormen tevens de toonbank, de winkelmeisjes zijn gekleed in een helder witte jurk met daarop geborduurd de naam van de apotheek, een aparte plaats voor het klaarmaken van recepten is eveneens met de meeste zorg afgebakend, terwijl buiten de ruime „store" voor medicijnen en andere artikelen nog een speciale grote kast is gebouwd voor het in „stock" houden van de gevaarlijke medicijnen, voor een apotheek nu eenmaal onmisbaar. Bij de vele wensen voor een bloeiende zaak willen wij gaarne de onze toevoegen. De leiding is in handen van dr. J.H.R. Beaujon, hetgeen garantie betekent voor vakkundige en bekwame leiding.

EILANDSBEGROTING 1954

Willemstad. — De Memorie van Antwoord op de Eilandsbegroting 1954 is gereed gekomen en zal in de loop van de volgende week de Raad worden aangeboden. Daarna eerst zal de begroting in het openbaar behandeld kunnen worden. Zoals wij reeds publiceerden zal de behandeling vóór medio Februari plaats kunnen vinden.

Door uitlandigheid van gedeputeerde Jonkhout zullen de Gedeputeerden Sprockel, Kroon en Rozendaal resp. de departementen Openbare Werken, Haven en Luchthaven tijdens de begroting verdedigen.

VACATURE NUYTEN

Willemstad. — Het Bestuurscollege is thans bezig voorzieningen te treffen in de vacature Nuyten, die gelijk wij reeds meldden, de Eilandsdienst zal gaan verlaten. Getracht wordt een ambtenaar, die de heer Nuyten kan vervangen, van het Land ter beschikking te krijgen. Zo dit niet mocht gelukken, dan zal in Nederland worden omgezien naar een dergelijke functionnaris.

BEMIDDELING

Willemstad. — De bemiddeling van de kinder en zedenpolitie werd ingeroepen voor de tienjarige E.A.F. Zijn vader kon hem namelijk geen baas en verzocht de jongen in een gesticht te doen opnemen.

Van de Rechtbank

Willemstad. — Voor het Gerecht in de Eerste Aanleg werd de persoon J. M. P. tot een gevangenisstraf van tien maanden veroordeeld. Gelijk wij reeds meldden, had P. voor brandstichting en bedreiging reeds eerder drie maanden voorwaardelijk gehad. Deze keer was het ernstiger, daar hij door zijn daad het leven van een gezin, bestaande uit een moeder en twee kinderen van 3 en 2 jaar, en een babij van twee maanden welke een gedeelte van het huis, waarin P. woonde, bezetten in gevaar had gebracht. P. betaalde voor zijn huis geen huur en liep zonder werk. Terecht zegt men dikwijls; ledigheid is des duivels oorkussen.

VRIJGESPROKEN

Willemstad. — Vervolgd werd de vrouw M.L.M.B. wegens verduistering. Juridisch gezien bleek vervolging echter onmogelijk en werd de vrouw vrijgesproken. Het gedrag van de vrouw werd echter wel ten zeerste afgekeurd

BANDEN- EN RADIODIEVEN

Willemstad. — Ontelbare autobanden en autoradio's waren door L. A. C en A.S.R. gestolen. Deze haalden zij uit alleenstaande auto's. Streng moest tegen deze knapen worden opgetreden Zij kregen 4 maanden gevangenisstraf

...Baken in zee...

(Vervolg van pag 1 7de kol)

alleen, omdat de werkgevers in toenemende mate te kampen hebben met een verminderde productie of omzet maar ook omdat zij door 'n toename der sociale lasten in hun bewegingsvrijheid worden belemmerd. De laatstelijk door de Staten goedgekeurde algehele afschaffing der z.g. Karenz-dagen vermeerdert deze sociale lasten bijvoorbeeld aanzienlijk, omdat de ondervinding voldoende heeft uitgewezen, dat arbeidsverzuim spoediger plaats heeft naar de mate de financiële risico's hieraan verbonden, kleiner zijn. Een sociaal zeer hoog ontwikkeld land als Nederland ziet in het handhaven der Karenz-dagen geen enkele sociale en rechtvaardigheid ten opzichte van de werknemer. Waarom zou het voor de Curacaose werknemer dan wel een onrecht betekenen. De sociale hervormers onder onze volksvertegenwoordigers zullen moeten bedenken, dat zij bij de verwezenlijking van hun ideeën behalve met de belangen van de werknemers ter dege rekening zullen te houden hebben met die der werkgevers.

Lonen en prijzen houden nauw verband met elkaar. Stijgende lonen zullen hogere prijzen ten gevolge hebben. En hogere prijzen betekenen voor de buitenlandse afzet barrieres, die voor de handel wel eens onoverkomelijk zouden kunnen zijn.

Het verslag van de voorzitter van de Kamer van Koophandel en Nijverheid op Curaçao is een baken in zee voor hen, die in een tijd van een (wellicht nog) natuurlijke afname der economische welvaart de maatregelen te nemen hebben, die een nog verder dalen van het welvaartspeil tegenhouden. In een maatschappij, die haar uiteindelijk rustpunt nog niet heeft gevonden, is de bepaling van dit punt van elementaire en doorslaggevende betekenis voor haar verder voortbestaan en toekomstige ontwikkeling.

Suffisantdorp

De wimpels in top

Suffisantdorp. — Op 3 April 1952 werd de verlichting van het sportstadion van Suffisantdorp in gebruik genomen, het was de heer Van Drimmelen oud-directeur van de C.P.I.M. C.S.M. die de verlichting officieel aanstak.

De heer Van Drimmelen zeide in zijn toespraak. „Ik geef gaarne toe dat de kleedlokalen niet meer in overeenstemming zijn met de verdere moderne accommodatie van dit fraaie sportstadion. Ik zie maar één oplossing: „nieuwe kleedlokalen." Ik beloof dat wij zullen trachten dit te verwezenlijken. Wij kunnen er nu bijvoegen. het is verwezenlijkt. Er prijkt nu tegenover het stadion een modern kleedhuis, dat geheel van steen is opgetrokken. De binnenbouw maakt een fraaie en nette indruk, waarvan de verdeling als volgt is. In het midden de theekamer met bijbehorende bar, voortaan zullen de spelers koude softdrinks kunnen bekomen, links en rechts van de theekamer zijn twee ruime kleedkamers, voorzien van muurbanken en kapstokken, verder wasbakken 6 in aantal met bijbehorende spiegels, 7 badkamers, 6 orinoirs, 6 closets. Dit alles is keurig verzorgd. Aan het plafond prijken mooie ballon lampen en later zullen ook twee electrische waterkoelers geplaatst worden. Het gebouw is omrasterd en heeft een pracht terras, bezaaid met kiezelsteentjes. Aan weerskanten van het terras zijn twee vlaggemasten aangebracht, die gebruikt zullen worden door de clubs om hun club vlag te hijsen. Het mag gezegd worden, dat het Suffisantstadion, de wimpel in top heeft.

DE JEUGD VAN SUFFISANTDORP GAAT KNUTSELEN

Suffisantdorp. — De heer S. Reitsma. chef van het heterogene Suffisantdorp draagt de jeugd een gevoelig hart toe, al wordt hij zelf niet vaak gezien door de jeugd, die zeker waardeert, wat door hem en de overige stafleden achter de muren voor haar wordt georganiseerd. Zo opperde eens de heer Reitsma het idee, om de kleintjes aan het knutselen te krijgen. Het woord in daden omgezet kostte maandenlange voorbereiding om te komen tot een jeugdcentrum, dat nu op Maandagmiddag a.s. om 6 uur zal worden geopend. Het centrum is voorlopig onder gebracht in de oude Columbianenclub alwaar voorlopig des Maandags, Dinsdags en Woensdags een uur in de n.m. cursus zal worden gegeven in figuurzagen.

Later zullen ook andere cursussen worden gegeven. Het is te hopen, dat het initiatief van de dorpschef weerklank moge vinden.

VOOR HET GEBREKKIG KIND

Suffisantdorp. — De Surinaamse dorpscommissie gaat, zo vernemen wij, in de loop van de volgende maand in haar club, een gezellige avond organiseren, speciaal voor het Tehuis der Gebrekkige kinderen.

EEN NIEUWE REGEL

Suffisant. — Per 1 Februari a.s. zal het niet meer voor een ieder mogelijk zijn de Suffisantbioscoop te bezoeken, slechts zij, die in het bezit zijn van een C.P.I.M. C.S.M identiteitsbewijs zal toegang tot de voorstelling verleend worden. Iedere bezitter van zo'n bewijs heeft het recht van introductie.

THE SHOW OF THE YEAR

Suffisantdorp. — Op de planken van het Suffisanttheater zal op 6 Februari a.s. een elk wat wils avond aan het publiek worden gebracht, waaraan zullen mede werken, Curaçaoënaars, Surinamers, Portugezen, B.W.I.'ers en Spaanssprekenden. Het belooft een avond te worden van hopi genot en wat meer zegt, voor slechts vijftig centen, doch slechts toegankelijk, voor identiteitshouders en introducees.

DE GROTE ONTMOETING

Suffisantdorp. — In het Suffisantstadion zal morgenavond halfacht het treffen plaats vinden tussen twee Portugese verenigingen t.w. Uniao en Madereinse. Het is nu ruim 9 jaren geleden, dat deze beide ploegen tegenover elkaar stonden en steeds maar bang waren om elkaar weer eens te ontmoeten. De Portugezen Consul heeft voor deze ontmoeting, die jaarlijks zal plaats vinden, een trophee beschikbaar gesteld. Naar wij vernemen zal de Consul nog een trophee ter beschikking stellen ten behoeve van een competitie tussen alle dorpsclubs.

CRICKET

Suffisantdorp. — De jaarlijkse competitie wordt Zondag voortgezet met in het stadion Grenada-B vs. Western Front en op het veld achter de bioscoop, City XI vs. Renown. De Surinamers spelen op het veld naast hun club een oefenwedstrijd tegen St. Eustatius.

BOVENWINDEN

TELEGRAFISCHE BERICHTGEVING

De speciale ACJV-correspondent aan boord van de „Van Speyck" seint hedenochtend, dat de ontwikkeling van St. Maarten ernstig wordt tegengewerkt door de interne politiek, waarin vooral Landsminister Plantz een belangrijke rol schijnt te spelen. Voorts is men op de Bovenwinden ontevreden over de heer Voges en het staat te bezien, of deze afgevaardigde met de komende verkiezingen nog kans maakt om herkozen te worden. De invloed van de NVP, aldus de correspondent, is gedaald.

Voorts heeft de heer Mesney, directeur v.d. Mijnmaatschappij in overweging op de Bovenwinden een mangaan aanplant te exploiteren. Commandant Lorrent is op Martinique van een klip gevallen. Hij kwam daarbij zo ongelukkig neer, dat hij zijn nekwervel brak. Het slachtoffer overleed.

De hotelplannen op St. Maarten zijn mislukt, gedeputeerde Whatey heeft nu contact opgenomen met Puerto Rico teneinde Amerikaanse kapitaal te interesseren.

Een kijkje op de nieuwe bar, welke gisteren in gebruik werd genomen.

In twee maanden

Aparte stijl in de Madurostraat

Willemstad. — De heer I. van der Ree, heeft gistermiddag ter gelegenheid van de opening van zijn nieuwe bar, over gebrek aan belangstelling niet te klagen gehad. Van voor tot achter was de zaak gevuld met genodigden en vrienden, waaronder vele prominente figuren van het zakenleven, alsmede enige leden van het Corps Consulair. Voorts kwam de heer Ciro Kroon, Gedeputeerde, de gelukkige eigenaar van de Opera Bar nog even feliciteren.

In de tijd van twee maanden is Architect Serge Alexeenko er in geslaagd van het voormalige Oriental restaurant een moderne, maar vooral stijlvolle bar te maken, die eenieders goedkeuring kan dragen. Serge Alexeenko is een zeer begaafd kunstenaar. Met de Opera Bar heeft hij bewezen, dat men hem over architectuur niets behoeft te leren. Het ontwerp, getuigt van smaak en kennis.

In het buitenland is de heer Alexeenko geen onbekende. Zo werkte hij in België, en Frankrijk. Zijn specialiteit is het ontwerpen van modellen van villa's en landhuizen, doch dat hij even gemakkelijk een bar kan ontwerpen, kan men in Madurostraat gaan zien. De muren zijn tot op een hoogte van een meter in het „goud" gezet, en door strepen in vakken verdeeld. In elke samenkomen van twee strepen, een z.g.n. kruispunt dus, is een kunstige bloem gezet, waardoor het geheel een exclusief karakter krijgt. Exclusief, zo mogen wij deze bar wel noemen voor Curaçao. Het is meer een Europese stijl, dan een tropische kortom een zeer gedurfd iets. Aan de muren heeft men nog niets gedaan, maar de heer Alexeenko zal dezer dagen ook deze onder handen nemen. Er zullen schilderingen op verschijnen, gedeeltelijk voor „aankleding", welke tevens propaganda inhouden voor Three Horse bier en Whiskey Vat 69. Wij mochten het genoegen smaken de tekening, voorstellende de figuur Satier, aan weerszijden geflankeerd door twee „schonen", met de whiskey fles in zijn hand, te bewonderen.

Om het interieur in rustige kleuren te houden, zal er bij het aanbrengen van de tekening niet te veel met kleuren gewerkt worden.

Dat de nieuwe zaak bij het publiek in de smaak viel, kon eenieder gistermiddag reeds zien. Ook des avonds, na de officiële opening, waren de vijf kellners met barkeeper-chef Aquiles druk doende, de cliënten te bedienen.

Wij wensen de heer I. van der Ree met de nieuwe zaak van harte geluk.

Ook voor architect Alexeenko, die in de loop van Februari voor een week naar Caracas zal vertrekken om daar besprekingen te voeren met een Bouwmaatschappij over nieuwe werkzaamheden aldaar, onze beste wensen, waarbij wij echter ook de firma's Houthuyzen en Tijsma, (die beiden een groot aandeel gehad hebben in de bouw van deze mooie zaak) willen betrekken, alsmede aannemer Garcia.

UIT DE B-KLASSE

Uniao Portugues wist in de voorwedstrijd haar zoveelste overwinning te behalen. Deze keer moesten de Canisius Boys genoegen nemen met een 2—1 nederlaag, waardoor Uniao zijn positie als leider der B-klasse wist te handhaven. Scorers voor Uniao waren Bodeutsch en Cecilia.

Bovenwindse brief

Met droom-bodem „Van Speyck" naar boven

Kees is een doorgewinterde varens gast

St Philipsburg. — Men heeft in 1953 veel gesproken en geschreven over Karners droomboot. Zoveel eigenlijk, dat het min of meer een nog niet verwezenlijkt ideaal-schip is geworden, waarmede men idylle-reizen zal kunnen maken naar de eilanden boven de wind, waarmede dan tevens het ms „Willemstad" naar een laatste welverdiende rustplaats zal kunnen worden gevoerd, om te bekomen van schrik en vermoeienissen uit een veelbewogen bestaan. Of die droomboot echter ooit in staat zal zijn „droomreizen" naar de Bovenwinden te maken, weten wij niet. En eerlijk gezegd, na onze jongste ervaring met de droom-bodem Hr Ms „Van Speyck" betwijfelen wij zulks ten zeerste.

Voornaamste reden tot die twijfel vormt wel de opinie van hen, die wij in deze zonder meer tot zulk een oordeel bevoegd achten en die aan ons weinig van zeebenen en maagstandsche vastigheid getuigende gedrag nautische verklaringen vastknoopten, die, als wij het goed begrepen hebben, gelden voor ieder schip, dat deze route vaart.

Wij geloven er niet aan

De Bovenwinden hebben nl. voor Benedenwinders geografisch een gemak, dat hieruit bestaat, dat men ze alleen kan bereiken via een tocht van 500 mijl, pal tegen de wind opvaren. En hoe schoon ook de eerste aanblik van het uiteindelijk doel mag zijn, hoe kalm het ook is, als men tenslotte in de baai voor St Philipsburg voor anker is gegaan, de offerandes aan Neptunus tijdens de „rit" gedaan worden, er niet minder om. Want een rit is het. De korte deining, die de Caraïbische Zee in dit gedeelte kenmerkt, maakt het varen tot een soort „rijden", waarbij men echter nimmer het gevoel heeft, dat het op rolletjes gaat. En dat is dan tevens de reden waarom wij niet geloven in droomreizen met het schip van Excellentie F. Karner.

Aan de andere kant hebben dezelfde insiders der zee ons al verteld, dat het op de terugweg veel beter en gemakkelijker zal gaan. Hetgeen er dus op neerkomt, dat men op de heenweg een dubbele tol betaalt aan de Zeegod. En laat dat ons, nu wij ons weer een beetpe flink voelen, verstouten tot de opmerking, dat Koning Drietand niet moet wagen die kenners-opinie te niet te doen. Wij zijn zelfs bereid dat tarten door te voeren tot een invitatie tot duel, met voorbehoud, dat het op land zal worden uitgevochten.

Overigens zijn wij na een tweedaags verblijf aan boord van een van Hr Ms oorlogsbodems, alle nadelen van de zeereis op zichzelf ten spijt, wel tot de conclusie gekomen, dat zo'n tocht meer dan de moeite waard is om de varende Marine beter te leren kennen. Juist omdat het leven aan boord van een oorlogsschip zoveel verschilt van datgene, waar men als gemiddelde burger mee in aanraking komt, en waar men weet van heeft door een enkele reis op een touristenschip.

Een goede beurt

De „Van Speyck" dan maakt zich op om Z.E. Gouverneur Struycken met gezelschap, na het jaarlijks routinebezoek aan de Bovenwinden, terug te brengen naar Curaçao. Het hoge bezoek vergt uiteraard vele voorbereidingen en er wordt dan ook, waar nodig, getimmerd, gespijkerd en geverfd of om voor het laatste maar eens de echte marineterm te gebruiken, getjet. De commandantsploeg, waarmede het verkeer naar en van de wal der verschillende eilanden zal worden onderhouden; is opgetuigd en aan een extra inspectie onderworpen, kortom, de puntjes zijn deze laatste dagen nog eens extra op de i gezet.

Er is een passagier aan boord van Hr Ms „Van Speyck", die zich niets aantrekt, die het op en af gaan van de verschillende divisies onverschillig aanschouwt en alleen maar een gastronomische belangstelling koestert voor de papieren, waarin de regelingen zijn vastgelegd. Dat is Kees, de schaapgeit of het geit-schaap, een vondelinge van Aruba, die door de bemanning liefdevol werd geadopteerd.

Zij aanschouwt alle bedrijvigheid met lodderig geitenoog, laat zich ondanks vrouwelijke status, met welgevallen haar mannennaam aanleunen, vindt haar verblijf in een hok op het half dek als het schip vaart maar alles behalve leuk, leeft van alles wat haar met gulle hand wordt toegestopt en is verkikkerd op orders van tijdelijke aard, omdat het papier, dat de KM daarvoor gebruikt, van zo voortreffelijke kwaliteit is. Slechts aan één ding heeft zij een hartgrondige hekel en dat is aan lange broeken. En zo is Uw verslaggever, al zijn toenaderingspogingen ten spijt, na twee dagen nog niet in de gunst gevallen. Integendeel, heeft zij met zichtbaar welgevallen en schaapse laatdunkendheid een onuitgesproken geitenoordeel geveld over diens offerandes aan Neptunus. Een doorgewinterde varensgast, dat troetelkind van de „Van Speyck", wij kunnen niet anders zeggen.

Slappe wedstrijd

Onhoudbaar schot werd buitenspel

Willemstad. — In een weinig interessante wedstrijd wisten de jongens van Vesta gisteravond een kleine overwinning te behalen op de mannen van Patricio. Vooral het eerste gedeelte van het spel had zeer weinig spannende spelmomenten en ook van overwicht was niet te spreken. Als scheidsrechter fungeerde de heer Hubert Hennep, die zich op uitstekende wijze zijn taak als zodanig kweet.

Voor de rust streden de beide elftallen de strijd der moedelozen. Zonder veel inspanning en zeer futloos werden de aanvallen keer op keer ondernomen, doch tot doelpunten kwam het voor de pauze niet. Het enigste spannend moment kwam, toen een verre treffer tegen de bovenlat van Estudiantes afketste.

Na de rust kregen wij eerst na tien minuten een hard schot van Edisson, doch deze ging rakelings langs de paal. Vesta begon nu langzamerhand druk uit te oefenen op de Estudiantes-achterhoede, een doelpunt kon elk ogenblik verwacht worden, doch zelfs een vrije trap iets buiten het strafschopgebied mocht de Vestanen niet aan de leiding helpen. Het spel begon wat op te leven.

Ongeveer tien minuten voor het einde kreeg Edisson (Estudiantes) een vrije trap te nemen waarbij hij het leer onhoudbaar in de rechterbovenhoek knalde, een schot zoals wij in lange tijd niet meer hebben mogen meemaken. Scheidsrechter Hennep floot echter voor buitenspel en aldus hadden de „Studenten" een prachtkans verloren. De jongens van Santa Maria waren vast besloten met de overwinning te gaan strijken en de druk op het vijandelijk doel werd steeds heftiger, totdat ongeveer tien minuten voor het einde het winnende doelpunt werd geschapen uit een corner, die direct door een kluwen spelers heen, ongeroerd in het net belandde. Estudiantes probeerde nog gelijk te maken, doch tevergeefs. Toen scheidsrechter Hennep voor de laatste keer floot stroomden elf enthousiaste Vestanen het veld af, luide toegejuicht door hun supporters.

L. BOUMAN HERKOZEN

Mr. Frank K. Bell, Vice President van de Alcoa Steamship Co. Inc., is opnieuw gekozen tot president van de Adviesraad van de Caribbean Tourist Association.

De heer Leonard Bouman, van het Nederlands West Indische Toeristen-Bureau, is herkozen als vice-voorzitter.

„JUAN PERON" VERTROKKEN

Caracasbaai. — Hedenmiddag zal de tanker-walvisvaarder „Juan Peron" van Argentinië, met aan boord 358 cadetten, weer naar Buenos Aires terugkeren.

Zoals bekend arriveerde dit schip Donderdag j.l. te Curaçao voor een bezoek van twee dagen. Het gold hier een routinebezoek.

CONCERT FEINLAND

Willemstad. — Morgenavond komt het echtpaar Alexander en Elisabeth Feinland met het vliegtuig uit Panama hier aan. Maandagavond zullen deze beide kunstenaars de eerste repetitie houden met het Curaçaos Philharmonisch Orkest voor het concert, dat zij met het orkest zullen geven in den Stadsschouwburg op Donderdag 4 Februari a.s. Bij deze gelegenheid zullen uitgevoerd worden de Sinfonia concertante A gr. t. voor viool, violoncel en orkest van Johann Christian Bach en La Muse et le Poète, Duo voor viool en violoncel en orkest van C. Saint Saens. Verder speelt het orkest de ouverture „Die Entfuhrung aus dem Serail" van Mozart en de eerste symphonie van Beethoven in welke stukken de heer Feinland het orkest zal dirigeren.

Spanning rondom SUBT — J. Colombia

Morgen zullen de jongens van de Boca een lang traject moeten afleggen. Helemaal van Boca St. Michiel naar Vredenberg is geen kleinigheid en de Jong-Colombianen zullen daarom ook trachten met de twee kostbare puntjes terug te keren. Subt zal zich echter door deze gasten niet in de „maling" laten nemen en zal ook Jong Colombia proberen toe te voegen aan de lijst van overwonnen clubs. Hoe zullen de Jong-Colombianen het eraf brengen? Zal het Subt gelukken morgenavond zijn twintigste winstpunt te boeken? Het zien van de wedstrijd zal een antwoord brengen op deze vragen en een bezoek aan Vredenberg is daarom morgen de moeite waard.

HEDENMIDDAG DEFINITIEF ANTWOORD

Willemstad. — Naar wij van de heer M. Maduro vernamen, zal de Oostenrijkse voetbalploeg, welke op het ogenblik te Lima, Peru, vertoeft, naar aanleiding van de door het bestuur van de C.V.B. gevoerde onderhandelingen met genoemde club, hedenmiddag definitief berichten, of zij weer naar Curaçao, voor een herontmoeting met het nationale elftal, zal komen. Zoals reeds gemeld, bestonden er problemen over het regelen van de financiële kwestie.

VOLLEYBAL-COMPETITIE

Willemstad: — Het wedstrijdrooster voor de volgende, week luidt:

Maandag 1 Februari: 20 uur Asiento III — Kwiek; 21 uur Thomaskring — Asiento II (Tennisbanen Negropont).

Dinsdag 2 Februari: 20 uur MLD Squadron I — Jan Thiel; 21 uur MBS Parera — MK Suffisant II (Marinebasis Parera); 30 uur Sithoc I — Kwiek en 21 uur Sithoc II — MK Suffisant I. Beide laatste wedstrijden vinden plaats in de Marinierskazerne te Suffisant.

ARUBA

Hartelijk afscheid pater Anink

San Nicolas. — In het gezellige Militair Tehuis in San Nicolas werd gisteravond op allerhartelijkste wijze afscheid genomen van de hulpvlootaalmoezenier, de Z. Eerwaarde Pater Anink. Toen dr. Dussenbroek, de onvermoeibare leider van het Tehuis, de speciale bijeenkomst opende, waren, behalve de Gezaghebber en Mevrouw Kwartsz ook aanwezig de Detachementscommandant en mevr. Veenhuys, ds. Oegema, de eveneens heden vertrekkende Eerste Officier, Kapitein Bons, vele andere officieren, onderofficieren en manschappen.

Dr. Dussenbroek huldigde de vertrekkende Pater, die 2½ jaar lang op eminente wijze de geestelijke belangen van de jongens verzorgde.

Spreker bood namens het Tehuis een enveloppe met inhoud aan.

Marinier Visser maakte zich de tolk van alle Mariniers en dankte de Pater. De goede onderlinge, verstandhouding op ons eiland werd beklemtoond door een afscheidswoord van ds. Oegema, die van harte hoopte dat de uitstekende verhouding ook in de toekomst bestendigd zal blijven. Gij waart niet alleen een eerlijk collega, ik mag U zeker ook een vriend noemen. Met de beste wensen voor de toekomst besloot ds. Oegma zijn afscheidswoord.

Pater Anink dankte de sprekers en alle aanwezigen die deze avond voor hem tot een zeer zijzondere maakte.

Na het officiële gedeelte bleef men onder een aantrekkelijk programma nog lange tijd gezellig bijeen.

R.C.A. JUBILEUMNUMMER

Oranjestad. — Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van de Arubaanse sportvereniging RCA zag een jubileumnummer het licht, dat in alle bescheidenheid getuigenis aflegt van een roemrijke historie. RCA heeft de voetbalsport op Aruba enorm gestimuleerd en de stoot gegeven tot de beoefening van zovele andere takken van sport. RCA heeft in de wereld van de sport op Aruba geschiedenis gemaakt en het was goed gezien dit voor het nageslacht vast te leggen.

In de jubileumuitgave, rijkelijk versierd met foto's uit het verleden, blijkt de enorme groei van deze vereniging, die destijds in de sportwereld opdook onder de naam ABC, oftewel „Aruba's Beste Club".

Wij komen namen tegen van mannen, die hun schouders hebben gezet onder het werk, dat uiteindelijk heeft geleid tot wat RCA nu is, inderdaad, een van Aruba's beste verenigingen. Wij komen onder de indruk, wanneer wij de lijsten der prestaties doorlopen, wij zien hoe RCA — en met succes — de kleuren van de Arubaanse voetbaldeskundigheid en de gulle Arubaanse sport-eer in het buitenland heeft hoog gedragen, waardoor RCA in het buitenland een goede naam heeft en als een graag geziene gast beschouwd wordt. Wij zien de ontwikkeling van deze vereniging groeien in het aantal actieve leden en donateurs en andere vrienden.

„Pabien" zeggen wij tot het jubilerend bestuur en steeds succesvoller spoor toegewenst.

Met blijdschap geven wij kennis van de geboorte van onze zoon en broer

RENE MICHAEL

Wim en Nell Smit
Annemarie en Willem Jan
29 Januari 1954.

Hofweg 9,
Julianadorp.

De Heer en Mevrouw
K. VAN SPAENDONCK-BORZO
hebben de eer kennis te geven van het voorgenomen huwelijk van hun dochter
JOKE
met
Mr. J. W. ELLIS,
waarvan de voltrekking zal plaats hebben op Donderdag 18 Februari 1954.

De Heer en Mevrouw
J. M. J. ELLIS-BARTELS
hebben de eer kennis te geven van het voorgenomen huwelijk van hun zoon
JAN
met
Mejuffrouw J. F. M. VAN SPAENDONCK,
waarvan de voltrekking zal plaats hebben op Donderdag 18 Februari 1954.

Huwelijksinzegening, waarna gezongen H. Mis op Donderdag 18 Februari 1954 in de Kathedrale Kerk St. Anna te 9 uur v.m.

Receptie: Weg naar Welgelegen nr 6 te 20 uur p.m.

Toekomstig adres: Landhuis Santa Catharina

Tilburg, Spoorlaan 110
HOLLAND

Willemstad, Weg naar Welgelegen 6

GELIEVE DEZE KENNISGEVING ALS PERSOONLIJKE UITNODIGING TE BESCHOUWEN.

Officiele Mededelingen VAN DE Curacaose Voetbalbond

WEDSTRIJD-UITSLAGEN

Competitie A-klasse:

Jong Holland 1 — Jong Colombia 1	5—0.
S.U.B.T. 1 — Veendam 1	1—0.
Estudiantes 1 — Jong Curaçao 1 (afgelast wegens regen)	niet doorgegaan
Vesta 1 — Estudiantes 1	1—0

Competitie B-klasse:

A.S.C.A. 1 — S.J.T.O. 1	0—1.
Athene 1 — Riverside 1	0—1
Asiento 1 — Vitesse 1	11—2.
Atl. Luis Brion 1 — Scherpenheuvel 1	0—2 (gestaakt)

Correctie publicatie verleden week.

Huracan 1 — S.V. Luis Brion 1	niet doorgegaan.
Canisius Boys 1 — S.V.V. 1	4—1.

WEDSTRIJDPROGRAMMA

Competitie A-klasse:

Zondag, 31 Jan. '54 om 4.30 uur n.m.:
S.U.B.T. 1 — Jong Colombia 1 (Vredenberg)
Woensdag, 3 Febr. '54 om 8.30 uur n.m.:
Sithoc 1 — Jong Curaçao 1 (Stadion)
Vrijdag, 5 Febr. '54 om 8.30 uur n.m.:
Jong Holland 1 — Estudiantes 1 (Stadion)
Zondag, 7 Febr. '54 om 4.30 uur n.m.:
S.U.B.T. 1 — Vesta 1 (Vredenberg)
Woensdag, 10 Febr. '54 om 8.30 uur n.m.:
Jong Colombia 1 — Veendam 1 (Stadion)
Vrijdag, 12 Febr. '54 om 8.30 uur n.m.:
Estudiantes 1 — Sithoc 1 (Stadion)
Zondag, 14 Febr. '54 om 4.30 uur n.m.:
Woensdag, 17 Febr. '54 om 8.30 uur n.m.:
Jong Curaçao 1 — Vesta 1 (Stadion)
Veendam 1 — Estudiantes 1 (Stadion)
Vrijdag, 19 Febr. '54 om 8.30 uur n.m:
Jong Holland 1 — Sithoc 1 (Stadion)
Zondag, 21 Febr. '54 om 4.00 uur n.m.:
S.U.B.T. 1 — Jong Curaçao 1 (Vredenberg)

Competitie B-klasse:

Zondag, 31 Jan. '54 om 2.30 uur n.m.:
Atletico Luis Brion 1 — Huracan 1 (Stadion)
om 4.00 uur n.m.:
S.V.V. 1 — A.S.C.A. 1 (Scherpenheuvel)
Woensdag, 3 Febr. '54 om 7.00 uur n.m.:
Asiento 1 — Riverside 1 (Stadion)
Vrijdag, 5 Febr. '54 om 7.00 uur n.m.:
Uniao Portuges 1 — S.V. Luis Brion 1 (Stadion)
Zondag, 7 Febr '54 om 4.00 uur n.m.:
Scherpenheuvel 1 — A.S.C.A. 1 (Scherpenh.)
Woensdag, 10 Febr. '54 om 7.00 uur n.m.:
S.V.V 1 — Atletico Luis Brion 1 (Stadion)
Vrijdag, 12 Febr. '54 om 7.00 uur n.m.:
Asiento 1 — Uniao Portuges 1 (Stadion)
Zondag, 14 Febr. '54 om 2.30 uur n.m.:
Huracan 1 — Vitesse 1 (Stadion)
om 4.00 uur n.m.:
Riverside 1 — S.V.V. 1 (Scherpenh.)

Competitie Junioren:

Zaterdag, 30 Jan '54 om 4.30 uur n.m.:
Sithoc Jr — Vitesse Jr (K.S.C.-terr.)
Zondag, 31 Jan. '54 om 10.00 v.m.
Athene Jr — S.U.B.T. Jr (Vredenberg)
Vesta Jr —Jong Curaçao Jr (Vesta-terr.)
Zaterdag, 6 Febr. '54 om 4.00 uur n.m.:
Estudiantes Jr — Jong Curaçao Jr (K.S.C.-terr.)
Zondag, 7 Febr. '54 om 10.00 uur v.m.:
Veendam Jr — Vitesse Jr (Scherpenh.)
Sithoc Jr — Vesta Jr (Vesta-terr.)

Competitie Reserve A-klasse:

Zaterdag, 6 Febr. '54 om 4.00 uur n.m.:
Jong Holland 2 — S.U.B.T. 2 (Vredenberg)
Vesta 2 — Sithoc 2 (Vesta-terr.)
Zaterdag, 13 Febr. '54 om 4.00 uur n.m.:
Jong Curaçao 2 — Veendam 2 (Stadion)
Vesta 2 — Estudiantes 2 (Vesta-terr.)
S.U.B.T. 2 — Sithoc 2 (Vredenberg)

MEDEDELINGEN:

BUITENGEWONE ALGEMENE LEDENVERGADERING:

Oproep tot het bijwonen van de verdaagde Buitengewone Algemene Ledenvergadering op **Donderdag, 18 Februari 1954,** om **20** uur in de vergaderzaal van de N.A.L.T.B. te Mundo Nobo.

Agenda:

1. Opening.
2. Voorstellen tot wijziging van de Statuten.
3. Sluiting.

Oproep tot het bijwonen van de verdaagde Buitengewone Algemene Ledenvergadering op **Donderdag, 18 Febr. 1954,** om **20.45** uur in de vergaderzaal van de N.A.L.T.B. te Mundo Nobo.

Agenda:

1. Opening.
2. Voorstellen tot wijziging van het Huishoudelijk Reglement en Reglement Competitiewedstrijden
3. Verzoek aan het Bondsbestuur voor uitleg omtrent toepassing van Art. 35 lid 6, H.R.
4. Sluiting.

Punt 3 van de Agenda is daaraan toegevoegd op verzoek van de verenigingen VEENDAM, LUIS BRION en S.U.B.T.

Voor de goede orde vestigen wij Uw aandacht op Art. 21 lid 6a t/m f van het H.R. (vertegenwoordiging ter Algemene Ledenvergadering).

Tevens mogen wij U er aan herinneren, dat aangezien het hier **twee** aparte vergaderingen betreft, Uw vertegenwoordiger dienovereenkomstig ook in het bezit dient te zijn van **twee** machtigingen.

HET BESTUUR.

NIET GERECHTIGDE SPELER:

Bij de competitie-wedstrijd Jong Holland 1 — Jong Curaçao 1 heeft de speler C. Martha voor Jong Holland medegespeeld. Deze speler was niet als lid van de vereniging Jong Holland ingeschreven en is derhalve niet gerechtigd. De vereniging Jong Holland verbeurt hierbij *f* 5.— boete.

INSCHRIJVINGEN:

Canisius Boys: J. H. Phelipa als gewoon lid.
Jong Curaçao: Donald Mathilda, Ronaldo Cathalina, Nicolasito Paulina als gewone leden.

HET BESTUUR.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:
Telegram Afdeling:
Kantoor open 30 Jan. van 05.30 — 18.30 tel. 2307
Weekend-wacht van 30 Jan 18.30 — 1 Feb. 05.30 B. J. Lubbers tel. 2923 — 2307
B. g. g. tel. 2409
Personeel afdeling.
Van Zat. 30 Jan. 12.00 t.m. 6 Feb. 12.00
E. C. de Haseth, (stad) tel 3179
B. g. g. nadere inlichtingen bij M. B. Lansink tel. 4304 of 2409
Materialen Afdeling:
Van Zat. t.m. Zon. 31 Jan. P. Berends Ficusweg 2, J. D. tel. 4320
Geneeskundige dienst.
Van 30 Jan (12.30) — 1 Feb. (07.00)
Dr. Volker, tel 4245 b.g.g. tel. 2409

C. S. M.

Rederij:
Zat. 30 Jan. P. J. Hesper tel 2710
Zondag 31 Jan. D. Gelderblom tel 2486
Scheepsagentschap:
Zat. 30 Jan. 08.00 — 18.00 kantoor tel 2458 — 2551
Van Zat. 30 18.00 t.m. Zon. 31 Jan. 08.00 E v. d. Werf tel 3101
Van Zondag 31 Jan. 08.00 t.m. Zon. 1 Feb. 08.00 G. H. van Leeuwen tel. 2054
Dok Afdeling:
30 Jan. van 12.30 — 17.30 A. Voordenhout tel. 2276.
30 Jan van 17.30 t.m. 1 Feb. 07.30 A. Voordenhout tel. 2932
THEATER ASIENTO.
Zaterdag 30 Jan „Road to bali"
Kinderen boven de 16 jaar
Zondag 31 Jan. „The Quiet man"
Kinderen boven de 16 jaar

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

Zaterdag 30 Januari.
5.30 Onder de Flamboyan 5.50 Gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz .15 Dinermuziek 6.45 Nieuws 6.55 Voor het slapen gaan, 7.00 di noticia 7.30 Wat de handel biedt, 8.30 Buitenlands weekoverzicht 8.45 Curom Juke Box 10.15 Dansmuziek 10.45 Nieuws en Sluiting.
Zondag 31 Januari:
9..0 Zondagmorgenmelodie 9.30 Protestantse kerkdienstuitzending 10.30 Zondagmorgenmelodie 11.00 Gramophoonplaten 11.30 Katholieke morgenwijding 12.05 Lunchmuziek 12.30 Nieuws 12.45 Zino Francescatti 1.00 Sluitng.
5.30 Voor de Protestantse jeugd 5.50 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.45 Nieuws 6,55 Voor het slapen gaan 7.00 Boeltin di noticia 7.30 Populair concert, waarvan het eerste gedeelte tot stand kwam in samenwerking met Philips Phonogram N. V. in Eindhoven, 8.30 Caraibisch overzicht 8.45 De stem van Amerika, 9.45 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Zaterdag 30 Januari.
18.37 Veel gevraagde platen. 18.47 Ik weet, ik weet, wat jij niet weet 19.00 Nieuws. 19.17 Intermezzo 19.30 Nederlandse Kroniek 19.40 Negen heit di klok. 20.25 Voor de West 20.55 Avondgebed: Pater J. B. v. Groonenburg C. S., Sp. 20.58 Sluiting.
Zondag 31 Januari
18.35 Gelukwens H.K.H. Prinses Beatrix. 18.39 Concert Studentenorkest 18.59 Sport 19.04 Nieuws 19.14 Artistiek Dagboek 19.24 Verjaardagsserenade 19.35 Het jonge Driemanschap, een spel uit 1813 20.35 Vaderlandse Klanken 20.46 Sport 21.28 Sluiting.

AGENDA

WEST-END
Zat. 30 Jan. 7 en 9.15 p.m. Zondag 10.30 a.m. en 8.30 p.m. „MELBA"
Zondag 4.30 *„Mysterious Island"*
6.30 *„Lara me Mounties'*
CINELANDIA
Zat. 30 Jan. 7.00 en 9.00 n.m. en Zon. 31 Jan 8.30 n.m. *„Dessert Legion"*
Zondag 6.30 *„Hans Christian Andersen"*
ROXY
Zat. 30 om 700 en 9.00 n.m. en Zon. 31 om 8.30 n.m. ***„Dont bother to knock"***
Zondag 10.30 a.m. *„Hijos del arroyo"*
Zondag 4.30 n.m. *„Wolf — Huntres"*
6.30 *„War of the worlds"*
GENEESKUNDIGE DIENST:
Weekend-dienst Gouvernements- geneeskundige:
In het Stadsdistrict:
Dr. T.A.J. Kroon, Mgr. Kieckensweg 36, tel No. 3941.
In het 2de District:
Dr. C. D. ten Brink, Grebbelinieweg, tel No. 1709.
SCHEEPSREPARATIE C. P. N.
Wachtdienst: heer F. van Praagh, van 7 uur t.m. 15 uur, tel 1758 of tel 5736.
APOTHEKEN: DE weekdiensten der Apotheken worden waargenomen door Botica Popular, Columbusstraat 15, tel. 1269 en Botica Americana, Breedestraat 159 (O.) tel 3636
WIT GELE KRUIS:
De Zondag- en Nachtdienst wordt waargenomen door Zr. Wietmarsen, Niewindtstraat. 22 A, tel. 3773.
WAAR HALEN WIJ BENZINE?
Dit weekend kunnen wij benzine halen bij: Dario Cardoze, Luna Park, H. C. Galmeyer, Cerito; Servicenter, Van Engelen; M.R. Elsevier, Gasparito; J. H. Jonckheer, St. Helena, H.J. Scheidelaar Mundo Nobo; Edelbron, Ruyterkade. W. H. Winkel, Hendrikplein en A. Rosa, Hato.

Beursberichten

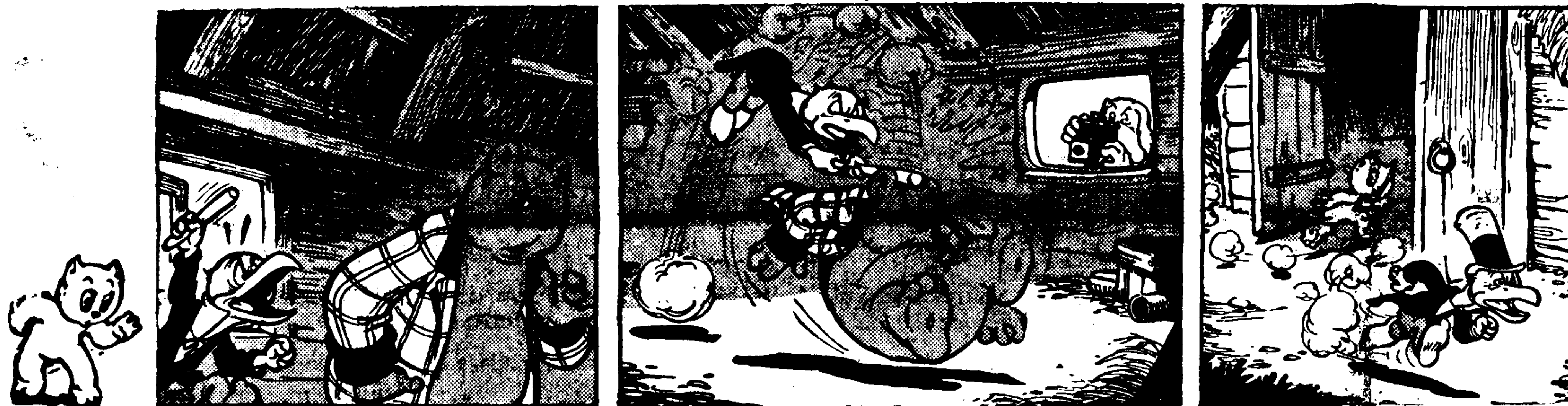
NEW YORKSE EFFECTENBEURS.

New York. — De hervatting van het herstel op de New Yorkse Effectenbeurs werd gisteren geremd door winstnemingen en weekeind-overwegingen, hoewel het nieuws uit het bedrijfsleven, wat betreft de winstresultaten van het afgelopen jaar, gunstig was. Bij het verder verloop fluctueerde de markt rond het openingsniveau bij redelijke omzet. De markt sloot zeer prijshoudend met fractionele stijgingen overwegend. Aantal verhandelde fondsen 1165; hoger 527; lager 335; onveranderd 303. Aandelenomzet 1.950.000; obligatieomzet $ 3.600.000.

De koersen luiden:

American Tel. and Tel.	159
Anaconda	31 1/4
Bethlehem Steel	57 5/8
Dupont de Nemours	109 1/2
General Electric	93
General Motors	63 1/8
Int. Tel. and Tel.	15 1/8
Shell Oil	81 1/2
Standard Oil of New Jersey ..	78 7/8
U.S. Steel	41 3/4

1674 **Tom Poes en de Partenspeler**

1555 — Heer Bommel bemerkte, dat Partenspeler zich achter zijn rug met iets anders bezig hield en onrustig onderbrak hij zijn redevoering.

„Ik wilde wel, dat U rustig bleef zitten!" zei hij ernstig. „Dat onrustige gedoe maakt me zenuwachtig! Ik raak de draad van mijn gesprek kwijt, als U begrijpt, wat ik bedoel! We spreken over belangrijke zaken en ik ben niet gewend om als een tol rond te draaien!"

„Neem me niet kwalijk!" riep Partenspeler. „De ontroering werd me te machtig! Maar hier ben ik weer!"

En met deze woorden hief hij het knuppeltje, dat hij van Super had gekregen, omhoog en liet het met kracht op de schedel van heer Ollie neerdalen. Met een gesmoord gekreun zakte deze op de vloer van de hut in elkaar en bleef beweginglooss liggen.

Doch de bediende Joost was ter plaatse! Met grote tegenwoordigheid van geest stelde hij zijn toestel in en drukte af. Onmiddellijk daarna was hij weer verdwenen om met een tevreden glimlach zijn apparatuur voor een volgende opname gereed te maken. Nu trad er echter duidelijk een leemte in de plannen van heer Bommel en zijn trouwe knecht aan de dag. Want weliswaar lagen de schurkenstreken van Partenspeler en Super nu op de gevoelige plaat, doch geen van beide had er aan gedacht hoe heer Ollie uit de gevaarlijke positie waarin hij zou raken, gered moest worden.

En dat was toch de hoogste tijd! Want de arme heer van Bommelstein lag bewusteloos op een grote hoeveelheid dynamiet en de gewetenloze zaakwaarnemer snelde heen om de lading te doen ontploffen.

Maar gelukkig was Tom Poes in de buurt............

★ MACHTIGER DAN DE STERREN ★

AVONTURENVERHAAL
door E. J. RATH

10)

De verstekeling deed een stap terug en liet de armen zakken.

„Scheid hier dadelijk mee uit.... ik beveel het je."

Een ogenblik lang keken ze elkander vlak in het gezicht.

Toen haalde Ames zijn schouders op en liep naar de verschansing, slungelig en verlegen als een schooljongen, die weet, dat hij een standje verdiend heeft.

„Ik ga al.... enne.... ik vraag u wel excuus.... het spijt me, dat u het zien moest," mompelde hij onhandig.

Diggs wankelde op onvaste voeten achteruit tot hij tussen de matrozen stond en riep met onduidelijke, gesmoorde stem:

„De boeien.... laat iemand boeien geven.... dadelijk."

Een matroos kwam aarzelend naar voren met een paar rinkelende kettingen in zijn handen. Op een teken van Diggs, die zich 't bloed van het gezicht stond te vegen, naderde hij Ames omzichtig.

„Wees maar niet bang, Harney," zei de verstekeling, terwijl hij hem zijn polsen toestak. „Kom, kerel, vooruit met de geit. Ik zal jullie niet allemaal kort en klein slaan!"

Terwijl hij Diggs en de matroos volgde naar het voordek, knikte Ames Sally bemoedigend toe.

„In het vervolg, zul je niet onbeschoft behandeld worden, kleintje. Let maar eens op mijn woorden," zei hij zachtjes in het voorbijgaan.

Maar Sally barstte in tranen uit en vluchtte, zenuwachtig snikkend, in de armen van professor Jessica.

x x x

HOOFDSTUK VII

De oplossing van het koers-raadsel

Nooit in mijn leven heb ik zoiets ellendig beestachtigs gezien," zei professor Jessica met een huivering. „Ik wil er liever niet meer over spreken." Ze zei het tegen Peebles, die zich bij haar had gevoegd om op het dek de sterren te observeren. Maar professor Jessica was niet in een stemming om hemellichamen te bestuderen of wetenschappelijke gesprekken te voeren.

„Ze hebben me verteld, dat mijnheer Diggs er ellendig aan toe is," begon het professortje opnieuw. „Hij moet absoluut niet in staat zijn geweest, zich tegenover zóveel brute kracht te verdedigen."

„Laten we toch asjeblieft van dat onderwerp afstappen," antwoordde professor Jessica wat ongeduldig. Ze begon het dek op en neer te lopen met zoveel energie, dat haar verloofde werkelijk moeite had om haar bij te houden. Zo nu en dan moest hij het opgeven en, tegen de verschansing geleund, even uitrusten en op adem komen.

Op een ogenblik, toen professor Peebles midscheeps aan het uitblazen was en Jessica in haar eentje over het voordek heen en weer stapte, kwam achter de mast een donkere gestalte te voorschijn.

Een zacht, maar nadrukkelijk kuchje deed haar het hoofd wenden. Ze hield stil en draaide zich om.

„Heeft u een ogenblikje tijd, mevrouw?" vroeg Jensen, de Noorse matroos, op gedempte toon.

Professor Jessica knikte, ten teken dat ze naar hem luisterde.

„Ames wil u spreken," fluisterde hij.

„Mij spreken?" herhaalde ze verbaasd.

„Ja, mevrouw."

„Waarover in vredesnaam?"

„Dat weet ik niet precies. Hij zei alleen, dat hij u iets vertellen moest dat erg belangrijk is."

Professor Jessica rilde even, toen ze weer terugdacht aan het gevecht van die middag.

„Ik wil hem niet spreken," zei ze kortaf. „Ik zou niet weten, wat ik voor hem doen kan."

„Ja maar, mevrouw, hij wil u iets mededelen."

Jensen liet zijn stem nog meer dalen en keek schuw om zich heen, bang dat Carragher in de buurt zou komen.

„Er is iets, dat u móét weten, zegt hij.... Iets ergs, dat in verband staat met de hele tocht."

De professor wist niet goed, hoe ze het had. Wat ter wereld kon Ames, de verstekeling, haar te vertellen hebben dat zij móést weten; iets, dat in verband stond met haar expeditie?

„Waar is hij?" vroeg ze.

„In het lazaret."

„Als gevangene?"

„Nou, reken maar, mevrouw. Dubbele boeien, hoor!"

Professor Jessica keek hem een ogenblik besluiteloos aan en dacht na. Eindelijk zei ze op haar kalme, zelfbewuste toon:

„In orde. Ik zal naar hem toe gaan. Wijs me de weg maar."

„O nee.... nu niet, mevrouw. Het is streng verboden naar hem toe te gaan. Wijs me de weg maar."

„O nee.... nu niet, mevrouw. Het is streng verboden naar hem toe te gaan. Maar over een uur moet ik hem water en brood brengen en dan zal ik zien, dat ik u mee smokkel. Maar de kapitein mag het niet weten, mevrouw. Hij zou me in de boeien slaan als hij het te weten kwam, dat zou ie werkelijk."

„Goed. Over een uur zal ik klaar zijn," antwoordde ze en ze keerde zich om en wandelde terug naar het middendek.

Peebles had van het hele gesprek geen woord opgevangen. En zijn vrouwelijke collega vond het niet nodig, hem van het geval op de hoogte te brengen. Hij was eigenlijk veel te veel in zijn astronomische overpeinzingen verdiept geweest om iets van het incident gemerkt te hebben.

Hij deed dadelijk zijn uiterst best om haar mee te slepen in de discussie over de prachtige kwaliteiten van de grote telescoop, waarover hij heer en meester was. Maar voor de eerste keer gedurende de zeereis ging de jonge sterrenkundige niet in op zijn onderhoudend gesprek. Ze voelde zich nieuwsgierig en tegelijkertijd min of meer onrustig. Wat kon Ames van haar willen? Wat bracht er de voorzichtige Noorse matroos toe, straf en opsluiting te riskeren, louter en alleen voor de boodschap van Ames?

Een uur later zag ze hem over het voordek heen en weer drentelen en uit de waarschuwende tekens, die hij haar steelsgewijs gaf, maakte ze op, dat Peebles haar niet mocht vergezellen en dat ze op de een of andere manier van hem af moest zien te komen.

„Heeft u al opnieuw met kapitein Carragher gesproken, professor?" vroeg ze plotseling. Peebles schrok er werkelijk van.

„Nee.... nee, eigenlijk niet. Zoudt u het wel verstandig vinden?"

„Het kan in elk geval geen kwaad. Ik zal het erg appreciëren, wanneer u nog één keer uw overredingskracht op hem wilt beproeven."

„Nu dadelijk?" vroeg Peebles wat benepen.

„Hoe eerder hoe beter, zou ik zo zeggen."

„Ja, als u er op staat.... als u er op staat.... dan zal ik hem trachten te overtuigen. Ik zal óók proberen om me niet kwaad te maken.... om mezelf.... eh.... te beheersen. Maar als het me niet lukt, professor-lief, heus, dan is het mijn schuld niet."

Arme, kleine Peebles was al op weg naar de kajuitstrap en zijn goedmoedig, zacht stemmetje vervaagde in een onverstaanbaar mengelmoes van woorden. Toen hij uit het gezicht verdwenen was, verliet professor Jessica haar plaats bij de verschansing en voegde zich bij Jensen op het voordek.

Om in het lazaret te komen moest men gebruik maken van een steile ladder. Jensen liet zich omlaag glijden en verdween in een allergeheimzinnigste duisternis. Professor Jessica was niet bang uitgevallen, maar terwijl ze voorzichtig langs het laddertje naar beneden ging, vroeg ze zich toch even af of deze daad wel verstandig en gepast was.

Toen ze eindelijk grond onder haar voeten voelde, hoorde ze Jensen een lucifer afstrijken. Even later werd een vuil olielantaarntje aangestoken.

„Ik ga weer naar boven om een oogje in het zeil te houden, mevrouw. Maakt u het niet te lang."

Voorzichtig klom Jensen langs de ladder naar boven en verdween.

Verbijsterd en angstig keek de jonge vrouw om zich heen.

Het kleine, gele lichtje in de lantaarn gaf maar weinig licht en héél veel grote, grillige schaduwen. Ze bemerkte, dat ze maar nauwelijks rechtop kon staan, zó klein was de afstand tussen vloer en zoldering.

„Hierheen, alstublieft," zei een stem in het donker.

Jessica nam de lantaarn op, hield die boven haar hoofd en keerde zich naar de richting vanwaar de stem gekomen was.

Daar zag ze Ames!

Hij zat met de rug tegen een zware, rechtopstaande balk. En toen ze dichterbij kwam, zag ze, dat hij aan die balk vastgemaakt was met een ketting, die om zijn middel liep. Zijn polsen, die op zijn knieën steunden, waren aan elkaar geklonken en ook om zijn enkels zag ze de dof-glimmende schakels van een ketting. Zonnder dat ze het wilde, gaf ze een onderdrukte kreet van schrik.

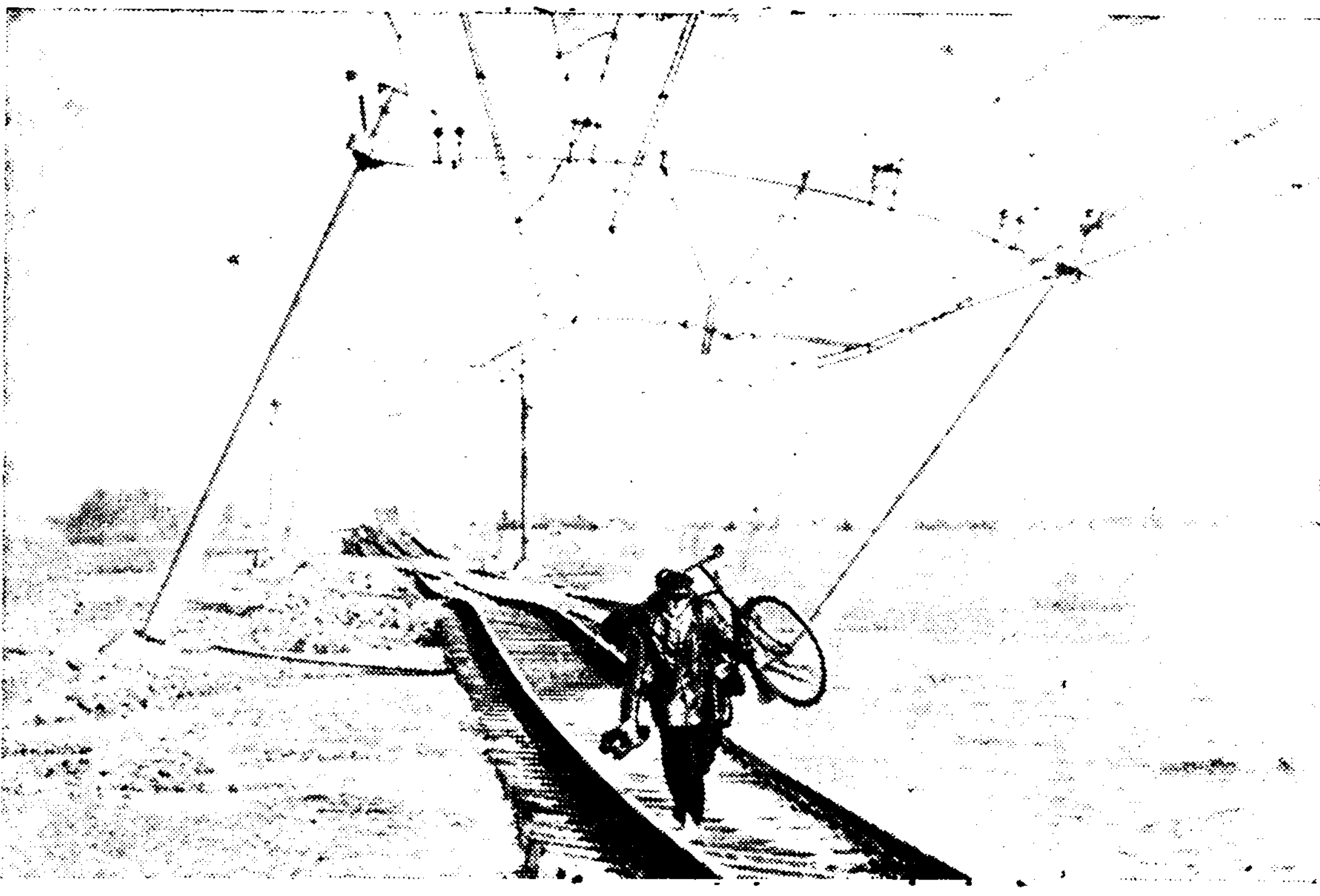
(Wordt Vervolgd)

Gedekt met een hoofddoek, net als de Nederlandse moeders, waarmede Zij staat te praten maakte H.M. de Koningin een tocht door de overstroomde gebieden.

EEN JAAR GELEDEN

werd Nederland getroffen door de grootste ramp uit zijn geschiedenis. Een vreselijke storm joeg het zeewater door de bressen der dijken landinwaarts. Honderden mensen verloren het leven. Have en goed van velen ging verloren. Het leed werd verzacht door de prachtige daden van menslievendheid van allen die door de band van het Rijk met hen, die leden, verbonden waren. De Nederlandse Antillen lieten zich van hun beste zijde zien. Nooit is de eenheid van het Rijk beter aan de dag getreden dan in de dagen van de Watersnoodramp. Daarom deze pagina met foto's als een herinnering aan veel menselijke ellende en menselijke adeldom tevens.

Toen deze ruïne werd aangericht door water en storm, moest deze „voetganger" zich op deze manier, met de schoenen in de hand voortbewegen.

Kerels waren het, de mannen van de Nederlandse vloot, luchtmacht en landstrijdkrachten, de Amerikanen, de Fransen, de Engelsen, de Italianen, vrijwilligers en alle anderen, die zich geheel en al hadden ingezet voor het reddingswerk. Mannenwerk was het eigenlijk niet, het verzorgen van zo'n klein blond kindje, maar zij zorgden er toch voor, dat het in veiligheid kwam.

ZIJ, DIE MET HAAR VOLK HET LIJDEN DRAAGT, sprak Zondag 8 Februari 1953 woorden tot haar volk, waarin al het leed doorklonk, dat zij de voorafgaande dagen van zo nabij had beleefd.

Maar niet zonder poes. Stampvolle treinen met evacué's uit de noodgebieden trekken voortdurend naar veiliger oorden. Op de voorgrond Hennij Joosten uit Hansweert, die met zijn vader evacueerde. Stijf omklemde hij het poesje, dat hij niet wilde achterlaten.

Schepen naar het geteisterde gebied. Uit alle delen van het land werden schepen van allerlei soort naar het Zuidwesten gedirigeerd om te helpen bij het lenigen van de nood. Overzicht uit de lucht van de stroom schepen op weg naar Zierikzee op de Oosterschelde.

Overal in de overstroomde gebieden werd terstond begonnen met de herstelwerkzaamheden. Bij Alblasserdam werd een put gegraven, om er een van de vele pompen in te plaatsen, die het water uit de Alblasserwaard pompten.

Rouw in Den Haag, de zetel der regering. Van de regeringsgebouwen op het Binnenhof waaide de vlag halfstok. Op de voorgrond het standbeeld van koning Willem II.

Charles Eyck tekende, om de hulpactie in de Antillen te steunen, deze schets, welke op aangrijpende wijze de nood in Nederland weergaf.

DE DRIE GEZICHTEN VAN MODERN ITALIË

Het arme Zuiden de toetssteen — en het struikelblok — der binnenlandse politiek

(Van een medewerker)

Elk land heeft vele gezichten en het hangt van de persoonlijke instelling en het reisplan van de bezoeker af, welke gezichten deze te zien krijgt, en welke niet. Dit geldt ook, en zelfs in zeer sterke mate, voor het wonderlijke land van operazangers en wijnboeren, heiligen en internationale smokkelaars, dat de voornaamste verbinding vormt tussen de Alpengebieden in het hart van Europa en de Levant, die de toegangspoort van Azië vormt: voor Italië.

Waar elke steen nog de taal van het verleden spreekt

Wie het economische gezicht van Italië wil zien, hoeft niet zuidelijker te gaan dan de lijn Genua-Venetië. Hier, in het dichtbevolkte en van energie gonzende Noord-Italië, bevindt de bezoeker zich in één van de voornaamste industrie-centra van het hedendaagse Europa. Temidden van landbouwgebieden, waar akker- en tuinbouw met grote intensiteit worden bedreven, verrijzen enorme fabriekssteden, waar in gigantische industriebedrijven de machines onafgebroken daveren en volgens Amerikaans-aandoende methoden een stroom van verbruiksgoederen wordt vervaardigd: van luxe-auto's tot motorscooters en van lichte rijwielen tot scheepsmachines.

Verspreid in het dorre bergland van Zuid-Italië liggen hier en daar romantische ruines en pittoreske, maar armelijke dorpen.

Men vindt hier alle sociale en economische aspecten van een modern industriegebied, alle spanningen en tegenstellingen van een streek, die „meegegaan is met zijn tijd". In de reuzensteden Milaan en Turijn bieden de etalages in de hoofdstraten alle luxe, die denkbaar is, terwijl in de buitenwijken de huurkazernes zich naast en achter elkaar rijen als de blokken van een reusachtige blokkendoos, die door een kind in bonte volgorde over de kamervloer zijn uitgespreid.

Het communisme heeft hier zijn voornaamste vestingen westelijk van het IJzeren Gordijn, maar er zijn ook grote fabrieken, waarvan de sociale experimenten tot ver over de grenzen de aandacht hebben getrokken van werkgevers en werknemers.

Een groot deel der bevolking is nog kerkelijk, de kunst bloeit — men denke slechts aan de opera van Milaan —, maar daarnaast heeft de massa een bijna afgodische verering voor zijn sporthelden, in het bijzonder de wielrenners, en de wedstrijden tussen de beroepsvoetbalclubs worden niet alleen door tienduizenden bezocht, maar vormen voor zeer velen het voornaamste gesprekthema van de week.

Tweeslachtige provinciesteden

Vele provinciesteden bieden een merkwaardig, tweeslachtig karakter. Van oudsher zijn zij marktplaatsen en centra van een landbouwgebied, maar de industrie is, op haar zoektocht naar goedkope arbeidskrachten en geschikte vestigingsplaatsen, ook hier doorgedrongen en met de fabrieken hebben ook sociale conflicten en het communisme hun intrede gedaan. Hetzelfde geldt voor vele dorpen. Een groot deel der bevolking werkt niet meer in de wijngaarden of op de rijst- en graanakkers, maar forenst dagelijks per fiets of autobus naar fabrieken in de omgeving.

Het Noorden levert, met zijn bloeiende industrie en zijn grote havenplaatsen, Italië een belangrijk deel van zijn deviezen. Het levert ook een hoog percentage van de communistische stemmen, die de Italiaanse politici, die tot de democratische partijen behoren, zoveel zorgen baren. Kerk en communisme, verlangens der industrie-arbeiders en wensen van middenstand en grote werkgevers komen hier herhaaldelijk in botsing. En toch is het, merkwaardig genoeg, niet het industriële Noord-Italië, dat de toetssteen en tevens het struikelblok is geworden van de na-oorlogse Italiaanse binnenlandse politiek.

Zuidelijk van het industrie-gebied begint Italië zijn tweede gezicht te vertonen, het gezicht, dat in het buitenland het bekendste is. De fabrieken overwegen niet meer, al ontbreken zij niet geheel. Op de hellingen van de Apennijnen, op kleine rotsplateaux langs de kust, liggen dorpen met pittoreske, typisch Italiaanse huizen. Soms hangen zij, als vogelnestjes, tegen de rotsen, alleen bereikbaar langs smalle wegen, waar ezels het voornaamste middel van vervoer vormen. Rond de dorpen, akkers en wijngaarden, meest terrasvormig aangelegd tegen de hellingen, is elk bebouwbaar stukje grond bebouwd, ook al is de aanvoer van mest en het vervoer van de oogst oneindig zwaar. Maar veel grond is volstrekt onbebouwbaar.

Grijze steden......

Hier, in Midden-Italië, vindt men ook de grijze steden, waar elke steen nog de taal van het verleden schijnt te spreken. Kerkjes, zó oud, dat het niet alleen mogelijk, maar zelfs hoogst waarschijnlijk lijkt, dat Sint Franciscus er op één van zijn tochten is binnengegaan om te bidden. Kloosters, sinds mensenheugenis door monniken bewoond. Paleizen, waar in het verleden dragers van illustere namen woonden, mannen, die de kunsten beschermden, maar vaak ook in bloedige oorlogen verwikkeld waren.

Dit is het Italië, dat de touristen het liefst bezoeken. Het Italië van het glorieuze verleden, van de kerken en paleizen en musea met kunstwerken van onvoorstelbare waarde, het Italië, waarvan Florence één van de voornaamste centra is en dat feitelijk ook Rome, de metropool aan de Tiber, toe behoort. Hoewel Florence en vooral Rome ook vele facetten hebben, die nauw schijnen aan te sluiten bij het beeld van het sociaal bewogen industriële Noorden. Heeft niet Florence onlangs een opzienbarende staking beleefd in een fabriek, waarvan de eigenaar geen kans zag de zaken voort te zetten, tenzij hij een deel der arbeiders mocht ontslaan? De staking trok sterk de aandacht, omdat de burgemeester, een lid van de grote Christelijk-Democratische Partij, de zijde van de protesterende arbeiders koos. Maar deze zelfde burgemeester — la Pira is zijn naam — loopt op sandalen, woont — als eens Savanarola — in een (leegstaand) klooster en geeft zijn hele inkomen weg aan de armen. Zulke dingen behoren toch weer meer bij het verdroomde Midden-Italië, dan bij het zakelijke Noorden.

Dorpsleven in Italië.

Natuurlijk heeft ook Midden-Italië zijn problemen. In de eerste plaats dat van de overbevolking. Daarnaast steekt ook in de eeuwenoude stadjes in de Apennijnen en in de schilderachtige dorpen sinds geruime tijd het communisme zijn kop op. Hoewel de positie van de Kerk hier, naar veler mening, sterker is dan in het Noorden.

Het arme Zuiden

Maar Italië heeft nog een derde gezicht. Men moet, om het te zien, van Rome de trein nemen naar het drukke, typisch Zuidelijke Napels en vandaar per treintje of auto verder reizen in Zuid-Oostelijke richting. Hier, in het Zuiden, in de „voet" van de Italiaanse „laars", overheerst één trek alle andere: die van de armoede. Van industrie is bitter weinig meer te bespeuren. Rond de nog steeds schilderachtige, maar zeldzaam armelijke en van mensen uitpuilende dorpjes wordt wat landbouw bedreven, maar grote delen van het land liggen eenzaam en verlaten. Hier en daar grazen schapen of kleine kudden vee, bewaakt door een jongen op blote voeten, die, als duizenden jaren geleden de herdersjongens in deze streken reeds deden, zijn zelfgemaakte fluit bespeelt, omdat hij geen geld heeft voor een mondharmonica.

Zuid-Italië is de streek van het groot-grondbezit, wat op zich zelf nog geen probleem hoeft te vormen, maar het is ook de streek van het verwaarloosde grootgrondbezit.

Enorme gebieden behoren aan één enkel geslacht, waarvan de telgen meestal in Rome of in één der steden in het Noorden wonen en bitter weinig belangstelling tonen voor hun bezittingen. Bij intensieve bebouwing zouden deze landgoederen aan duizenden werk kunnen geven. Maar zij worden niet intensief bebouwd, gedeeltelijk, omdat de bezitters het benodigde kapitaal niet kunnen of willen investeren, gedeeltelijk, omdat zij, door hun grootte, ook wanneer er slechts wat veeteelt wordt beoefend, reeds rente opbrengen. Het gevolg is, dat de bevolking van de stadjes en dorpen in het Zuiden onvoldoende middelen van bestaan heeft. Er is veel ontevredenheid in Zuid-Italië. Hoewel de bevolking door-en-door katholiek is, vallen er steeds weer ontevredenen ten prooi aan de propaganda van communistische agenten

Sinds de oorlog hebben de Italiaanse regeringen getracht een einde te maken aan deze toestand. Vele Italiaanse politici zijn van mening, dat men hier, in het Zuiden, een voorbeeld kan geven van wijze, vooruitstrevende politiek. Door tijdig passende maatregelen te nemen, zou men het communisme vóór kunnen zijn.

Inderdaad is, na jarenlang aarzelen, met deze passende maatregelen een begin gemaakt. Op verschillende plaatsen zijn delen van landgoederen door de staat, met schadeloosstelling van de eigenaren, onteigend en vervolgens in kleine percelen uitgegeven aan de bevolking. Daar, waar dit gebeurd is, slonk de dreiging van het communisme.

Politieke weerslag

De politiek van de regering wekte echter ook tegenstand. Vele grootgrondbezitters beschikken over politieke relaties. Vooral in de zeer rechtse monarchistische partij is hun invloed groot. Zodra een regering — zoals in de afgelopen maanden het kabinet-Pella — de steun van monarchisten nodig had, scheen de grondverdeling in Zuid-Italië in gevaar.

De jongste moeilijkheden in en rond de Italiaanse regering staan in rechtstreeks verband met het grondverdelingsprogram. Toen minister Pella zijn „zakenkabinet", dat geen eigenlijke meerderheid in het parlement had, een wat steviger basis wilde geven en hij zich de steun van de monarchisten wilde verzekeren, stelden dezen de eis, dat één van Pella's ministers, die bekend staat als tegenstander van de grondverdeling, de minister van scheepvaart Aldisio, de portefeuille van landbouw zou krijgen. De grondverdeling valt namelijk onder het ministerie van landbouw. Daarop weigerde de fractie van de Christelijk-Democratische Partij — waar Pella en al zijn ministers toe behoren — haar fiat te geven aan een kabinetswijziging. De daarop volgende moeilijkheden kent men.

Zo doet zich het wonderlijke verschijnsel voor, dat de situatie in het armste en schijnbaar onbelangrijkste gebied van Italië — het Zuiden —, de grootste invloed uitoefent op de landspolitiek. Hoewel men er zich natuurlijk voor moet hoeden de moeilijkheden in het Zuiden los te maken van de tegenstellingen, zoals ze elders in Italië bestaan. Tegenstellingen, die kenners van de „laars van Europa" ernstig achten, maar uiteindelijk niet onoverwinnelijk.

Rusland specialiseert zich in de ruimte-vaart

Amsterdam. — Het „Algemeen Handelsblad" schrijft: „Le Monde" meldt, dat de Russische Vereniging voor luchtvaart is uitgebreid met de afdeling ruimtevaart. De president van de Russische Academie van Wetenschappen heeft ter gelegenheid van de oprichting van deze afdeling een toespraak gehouden, waarin hij verklaarde, dat het in de nabije toekomst waarschijnlijk mogelijk zal zijn per ruimte-raket naar de Maan te reizen, via een kunstmatige satelliet, die van tevoren ergens onderweg zou moeten worden geplaatst.

Voorts verdiept men zich in de Sovjet-Unie ook in speculaties omtrent ruimtevaarten naar Mars en andere planeten en de Russen zeggen, dat aan een van hun landgenoten, Tsjolkowski de eer toekomt, de eerste te zijn geweest, die het ruimtevaren een wetenschappelijke grondslag gaf. Zijn latere collega's hebben de tekeningen voor de kunstmatige satellieten en raketten gereed, bij welke constructies de atoomkracht een belangrijke rol speelt en inmiddels wordt de burgerij door middel van een volksdemocratische variant op de Amerikaanse „Science fiction" op de komende gebeurtenissen voorbereid.

Maar ook in Amerika zit men wat betreft de ruimtevaart niet stil: reeds kan men vermoeden, dat een en ander op een reusachtige wedstrijd zal uitlopen. Aan beide zijden ontbreekt het niet aan geruchten, ondanks het feit, dat de uiterste geheimhouding wordt betracht.

Naar verluidt zinnen zowel de Russen als de Amerikanen op methoden, waarmee men sneller zou kunnen gaan dan het licht, teneinde het tijdstip van vertrek van de aarde en aankomst op de Maan zo lang mogelijk voor de tegenpartij in het duister te houden.

Waterdichte sigaretten

Parijs. — Sinds 15 December 1953, de dag waarop de „Regie Française" waterdichte sigaretten in de handel bracht onder de naam „Air France", is het niet moeilijk meer om in de regen te blijven roken.

Het papier van deze sigaretten, dat absoluut waterdicht is, brandt zonder enige geur te verspreiden. De „Air France"-sigaretten, van Maryland tabak, zullen bovendien een filter hebben en in cellophaan verpakt worden verkocht.

Geen sabotage-campagne op Britse oorlogsschepen

Londen. — Er bestaat geen bewijs van enigerlei georganiseerde sabotagecampagne op Britse oorlogsschepen, aldus heeft de minister van marine het Lagerhuis medegedeeld. De sabotagedaden waren meestal door jonge en onverantwoordelijke personen bedreven om persoonlijke redenen.

Belgrado. — De Joegoslavische vicepremier Mosje Pijade werd door het uitvoerend orgaan van de bond van Joegoslavische communisten in de plaats van Milovan Djilas benoemd tot voorzitter van de Nationale Vergadering. Djilas werd onlangs uit alle hoge posities ontzet wegens „afwijking van de partijlijn".

Napels. — In de tweede week van Februari zullen de Amerikaanse zesde vloot en Turkse land- en luchtstrijdkrachten gezamenlijke oefeningen houden in het Zuidoostelijke deel van de Middellandse Zee.

Londen staat in het teken van de uitverkoop. Het plotseling ingevallen winterse weer doet vooral een run ontstaan op de bootzaken. Extra voordelige aanbiedingen in bontmantels werden zodanig door kooplustige vrouwen bestormd, dat er ware gevechten om één en hetzelfde koopje werden geleverd.

's Lands wijs 's lands eer in het verkeer

Toen wij voor de eerste (en enige, maar dat zeggen wij niet, omdat het niet staat) maal in Londen waren, meenden wij daar in de automobilisten het zoveelste achtste wereldwonder te hebben ontdekt. Het overkwam ons niet een, maar wel honderd maal, dat een autobestuurder vaart voor ons minderde wanneer hij ons op de stoep zag staan wachten en ons met een handgebaar uitnodigde over te steken. Wij vonden dit een welhaast onaardse vriendelijkheid en het verzoende ons een beetje met het voedsel, dat de heer Van der Vat zo treffend met gesmolten bakeliet en uitgewassen wollen jumpers vergelijkt. Langzamerhand kwamen wij echter tot de ontdekking, dat de mannen achter het stuur niet slechts vriendelijk voor ons wilden zijn, maar ons graag een paar seconden van hun tijd offerden, omdat zij doodsbenauwd waren, dat wij hun als voetganger iets zouden aandoen.

Wij zijn een dezer dagen weer in deze overtuiging versterkt door een wetsvoorstel ter contrôle van het wegverkeer, dat in het Britse Lagerhuis wel enkele debatten zal veroorzaken. In elk ander land zou een dergelijke wet op de eerste plaats de automobilisten tot onderwerp hebben, maar Engeland is Engeland en dus is dat daar niet het geval. Nee, de heer A. T. Lennox, minister van Transport, heeft het plan opgevat de bestuurders van auto's te beschermen tegen de dreiging van de voetgangers, die men in Engeland in twee groepen kan onderscheiden: de mensen, die — misschien uit een te ver doorgevoerd gevoel van traditie — het gemotoriseerde verkeer eenvoudig negeren en eenvoudig het bestaan niet erkennen van automobilisten, die hand- en voetrem tegelijk moeten gebruiken, om hen niet op de bumpers te krijgen, en de mensen, die het asfalt als sportterrein beschouwen, waarop zij met de auto's stierenvechtertje kunnen spelen — glimlachend, hautain en zeker van de overwinning.

Als individu is de Londense voetganger een gevaar, in een groepje is hij, dank zij zijn team-work, een macht. Wij hebben dat vaak gedemonstreerd gezien bij Hyde Park aan de kant van Oxfort Street. Een groepje voetgangers houdt daar lange files auto's soms minuten lang op door te doen alsof zij aarzelen om over te steken. Zij blijven eenvoudig staan — totdat de chauffeur van de voorste wagen gas geeft en schakelt. Dan gaat een verkenner — liefst een kind of een oudere dame — de middenweg op, zonder zelfs te kijken in de richting waar de remmen knarsen. Een paar anderen volgen de verkenner, maar er zijn altijd reserves in de achterhoede, om het spelletje te herhalen.

Het nieuwe wetsontwerp is er op gericht de voetgangers te dwingen op de stoep te wachten tot het groene licht hun toestaat over te steken, of gebruik te maken van de „zebra's", weggedeelten, aangegeven door witte strepen, waarop voetgangers wettelijk voorrang hebben op automobilisten.

Engeland zou Engeland niet zijn als er niet een vereniging tegen het nieuwe wetsvoorstel in het geweer was gekomen. In dit geval sloeg de „Vereniging van Voetgangers" groot alarm. Woordvoerder was professor Goodhart en zijn commentaar luidde: „Britse voetgangers zullen zich niet zo gedragen".

Het is voor ons haast ondenkbaar, maar de kans is werkelijk groot, dat de heer Goodhart gelijk krijgt en men in Londen een soort herhaling zal kunnen zien van het merkwaardige fenomeen, dat zich in Buenos Aires voordeed, toen men daar in de dertiger jaren voor het eerst stoplichten invoerde: er was absoluut niemand, die zich er iets van aantrok of het stoplicht rood of groen was en daar de politie moeilijk de hele stad kon bekeuren, leed niemand er financiële schade bij.

Het wetsvoorstel gaf ons de neiging vergelijkingen met andere landen te maken en zodra wij dat deden, begrepen wij eens te meer waarom de Britse voetganger zich buiten eigen land opgejaagd wild voelt. Zijn van nature reeds vrij grote en door jarenlang oefenen op eigen terrein haast onverwoestbare stoïcisme moet bijvoorbeeld wel wijken voor Amerikaanse collegeboys in auto's. Maar zelfs Amerikaanse automobilisten hebben hun meesters gevonden, hetgeen ons verleden jaar nog bleek uit een klein opinie-onderzoek, waarmee het A. N. V. V. aan de weet trachtte te komen, hoe Amerikaanse toeristen over Nederland dachten. Op de invulformulieren vond men onder „What didn't you like in Holland?" bijna steeds dezelfde klacht: „De fietsers. Zij geven de automobilisten bijna de kans niet ook van de weg gebruik te maken. Als ze voor je rijden, kun je aan hun rug zien, dat ze je stilletjes uitlachen". Ook de Engelsen hebben van deze fietsers niet terug. Een Engelse collega vertelde ons eens, dat hij op het Muntplein in Amsterdam 's middags van vijf tot half zes had staan wachten voor hij voldoende moed had vergaard om over te steken. „In Engeland was ik gewoon gaan lopen", zei hij, „maar hier durfde ik nauwelijks op de stoeprand te staan". Als koning voetganger moet hij wel het gevoel hebben gehad, dat zijn troon onder hem wankelde. Hij, als echte Engelsman, schaamde zich er een beetje over, maar dat was natuurlijk dwaasheid, omdat ieder land door zijn speciale verhoudingen in het verkeer buitenlanders (voetgangers, automobilisten of fietsers) voor problemen stelt. De man, die gewend is op zijn vervoermiddel thuis bijna te kunnen doen wat hij wil, komt in een vreemd land vaak tot de ontdekking, dat hij de nederigheid moet gaan beoefenen.

En om onze vergelijkingen te besluiten: het beste komt dat wel tot uiting in Parijs. Daar voelt geen enkele buitenlander zich veilig, omdat daar iedereen blijkbaar van kindsbeen af wordt voorgehouden, dat hij voorrang heeft — of hij nu fietst, loopt of autorijdt.

Buenos Aires. — **De coureur Eric** Forrest Greene, die aan **de Grote Prijs** van Buenos Aires, heeft deelgenomen, is aan de opgelopen verwondingen overleden. De Aston Martin van Forrest Greene vloog tijdens de wedstrijd in brand.

Jeruzalem. — Het Israëlische parlement heeft zijn vertrouwen uitgesproken in de nieuwe door de socialistische leider Mosje Sjaret gevormde regeringscoalitie, met 75 stemmen voor, 23 tegen bij vijf onthoudingen.

New York. — De Noordelijken in Korea hebben erin toegestemd de 21 Amerikanen, 325 Zuidkoreanen en een Brit, die verkozen hebben bij de communisten te blijven, weer onder hun hoede te nemen, aldus een bericht van **radio-Peking.**

VIER MAAL

De New Yorkse antiquair Henric van Baarn (van Nederlandse origine) kan zich niet beklagen over een tekort aan geluk.

In 1934 wilde hij naar Washington vliegen. Zijn taxi kreeg een lekke band, waardoor hij zijn verbinding miste. Het toestel stortte kort na de start neer.

Vijf jaar later gebeurde hem hetzelfde. Het toestel, dat hij miste, verongelukte in de buurt van Los Angeles, waarheen hij had willen gaan.

In 1942 had hij reeds in een Dakota plaats genomen, toen hij zijn plaats moest afstaan aan een hoge militair die voorrang genoot. De Dakota stortte neer....

De heer Van Baarn, in Rome vertoevende, om daar inkopen te doen, wilde met een „Comet" naar Londen. Hij versliep zich en miste het toestel, dat — op 10 Januari 1954 — in de Middellandse Zee stortte....

Geen kracht kan de wereld vernietigen

Londen. — Prof. Otto Robert Frisch, een vooraanstaande Britse atoomgeleerde, heeft in een lezing te Londen verklaard, dat, indien een waterstofbom in de nabijheid van een grote hoeveelheid kobalt tot ontploffing zou worden gebracht, zich dodelijke stoffen misschien over de gehele wereld zullen verspreiden. Frisch was van mening, dat een waterstof bom niet in staat is de wereld te vernietigen. Geen kracht, door mensen voortgebracht, kan voldoende hitte opbrengen om de splitsing van fundamentele stoffen, zoals de aarde, teweeg te brengen, aldus prof. Frisch.

Eerste aided selfhelpwoning in Suriname gereed gekomen

Paramaribo. — De eerste woning van de groep, die door het aided selfhelp project te Beekhuizen in Suriname wordt gebouwd, is geheel gereed gekomen. Het is een woning met drie slaapkamers, die voor demonstratiedoeleinden wordt ingericht door de afdeling woninginrichting der firma C. Kersten & Co.

Londen. — Eind April zal in londen een internationale conferentie over de verontreiniging van het zeewater door olie gehouden worden. Verwacht wordt dat veertig landen aan deze conferentie zullen deelnemen.

Washington. — De president van de Wereldbank zal een reis van drie maanden door Zuid-Amerika maken, waarbij zeven of acht landen zullen worden bezocht, waaronder Argentinië, welk land echter geen lid van de Wereldbank is en derhalve geen leningen van de bank kan verkrijgen.

Politieke uitgewekenen uit Guatemala verzochten Mexico om asyl

Mexico. — Vijf politieke uitgewekenen uit Guatemala hebben de Mexicaanse autoriteiten om asyl verzocht. De vijf uitgewekenen, onder wie zich bevinden Horacio Córdova, de directeur van het weekblad „Tribuna de la verdad" en van het radioprogramma „Anti-communistisch uur", en Rubén Villatoro, de leider van de „nationale unie van vrije arbeiders", die in de oppositie tegen het algemene vakverbond van Guatemala zijn, kwamen in een dergelijke toestand op Mexicaans gebied aan, dat zij in een ziekenhuis moesten worden opgenomen.

Caricaturen van dorpshelden in schelpen, lijm en watten

(Van onze speciale verslaggever)

Dat men zelfs uit schelpen de fraaiste dingen maken kan, hebben wij ontdekt tijdens een bezoek aan Willy Jennen uit Geleen. Jennen studeert in Nijmegen en verdient zijn studiegeld bij elkaar met het opknappen van allerlei karweitjes. Hij werkt op het ogenblik bij een verzekeringsmaatschappij en doet zo links en rechts wel eens meer een werkje voor iemand. Als je daarbij nog moet studeren, dan blijft er weinig vrije tijd over voor het koesteren van een hobby. Toch ziet Jennen nog wel kans, om vrij regelmatig zijn schelpenkunst te beoefenen.

Het begon twee jaar geleden, toen hij op Texel zijn vacantie doorbracht. Hij zag er een kunstschilder, die van schelpen allerhande figuurtjes maakte, meest inheemse vogelsoorten. Het werk van de man bekoorde hem zeer en dus probeerde hij het zelf ook eens. De grote moeilijkheid was het lijmen van de vaak vochtige schelpen, maar een lijmfabrikant bood raad en gaf hem een paar adviezen. En warempel, het lukte. Wat grote schelpen, wat kleine, een paar pijpenstokers en Willy toog aan het werk. Een beetje aarzelend in het begin, maar langzamerhand ging het vlotter. Tenslotte had hij het eigenlijke vakwerk onder de knie.

Natuurlijk was de vacantie toen al afgelopen en omdat hij zich thuis verder wilde bekwamen in zijn nieuwe hobby, schreef hij een kennis op Texel om een nieuwe voorraad schelpen. Texel is er uitermate geschikt voor, vertelt hij ons. Daar vind je de meeste soorten schelpen. De moeilijkheid is echter, dat iedere schelp uit twee delen bestaat, waarvan meestal maar één stuk wordt teruggevonden. De kennis op Texel doet ongetwijfeld z'n best, maar heeft uiteraard zelf z'n werk en mist daardoor de tijd, om het strand grondig af te stropen.

Maar er was genoeg materiaal om de „productie" te beginnen. Een schelpje, wat pijpenstokers als armen en benen, wat watten als haardos, een paar schelpen als romp, jas, broek en schoenen. Desnoods nog een hoedje op. Voila, het poppetje is klaar, maar vergeet niet, dat de maker acht uur lang ingespannen gewerkt heeft om het zo ver te krijgen. Oorspronkelijk liet hij zijn „beeldjes" in de natuurlijke schelpkleur, maar al experimenterend merkte hij, dat het geheel aan artisticiteit won wanneer het gekleurd werd. Aanvankelijk met waterverf, maar tegenwoordig met plakkaat. De vroeger eenvoudige figuurtjes groeiden zo uit tot vriendelijke wezentjes uit een andere wereld, een droomwereld.

Jennen's vrienden hadden dat al spoedig in de gaten. Zij kwamen op bezoek en namen een poppetje mee. De bezoeken werden zo veelvuldig, dat zijn huis-„industrie" het niet meer bij kon benen. Hij heeft er nog maar een paar thuis, zijn eerstelingen, nog grof en weinig bewerkt en een paar souvenirs voor zijn moeder.

De eerste beeldjes waren figuren uit de boeken van A. M. de Jong, zwervers en landlopers. Later fantaseerde hij zelf figuurtjes bij elkaar, zoals het zesmansorkestje met zijn dromerige dirigent en zijn zwijmelende tubaspelers. Het zijn typetjes geworden, kleine mensjes met een eigen karakter, ondanks het lijmblaasje, dat dienst doet als oog of neus, ondanks die streepjes verf. Heel die Zuid-Limburgse humor, heel dat romantisch levensgevoel ligt in de houding, in de afwerking en aankleding van die poppetjes besloten. Zijn die figuurtjes geen zachtaardige caricaturen van dorpshelden en heldinnen?

Willy Jennen is een artist, zoals misschien heel veel Limburgers artist zijn, diep in hun hart. Hij is trouwens veelzijdig. Aan de muur zagen we een paar schilderijtjes van zijn hand, tafereeltjes uit zijn diensttijd in Indië, scherp waargenomen beelden, die op een werkelijk eigen manier zijn weergegeven. Hij schrijft een vlot en kernachtig proza en maakt er zelf tekeningetjes bij. Maar zijn grote liefde is de muziek. 's Zondags kan men hem achter het kerkorgel vinden en door de week menig uurtje achter de piano. Willy Jennen is een artist en een Limburger en het is bijzonder plezierig met hem over zijn liefhebberijen te praten.

„Kommt die Monarchie zurück?"

Een Duits hoogleraar wil een Hohenzollern op de troon

Gevolgen van Elizabeth's kroning

(Van een bijzondere correspondent)

Hoe is het mogelijk geweest, dat millioenen Duitsers zo enthousiast waren en zoveel belang stelden in de kroning van koningin Elizabeth. Was dit gewoon nieuwsgierigheid, of een uiting van het normale plezier, dat het volk beleeft wanneer er ergens bijzondere praal wordt ten toon gespreid? Of was het niets anders dan de bewogenheid door de religieuze plechtigheid van de kroning zelf, die zulk een algemene belangstelling wakker riep?

Deze vragen werden gesteld sinds de dag toen cinema's en andere openbare gelegenheden uitverkocht waren en duizenden mensen teleurgesteld naar huis moesten worden gezonden omdat er geen plaats meer was voor de televisie-toestellen, de dag dat zij samendrongen rond hun radio's om het verslag van de kroningsplechtigheden te kunnen volgen.

Een van de interessantste antwoorden op deze vragen werd gegeven door Hans Joachim Schoeps, professor aan de Beierse Universiteit te Erlangen, in zijn jongste boek dat de uitdagende titel draagt: „Kommt die Monarchie zurück?"

Felle debatten

Schoeps, een van de meest opmerkelijke persoonlijkheden uit de hedendaagse Duitse geesteswereld, is Jood van afstamming, Pruisisch opgevoed, conservatief en een fanatiek democraat. Hij heeft naam gemaakt door zijn verschillende historische geschriften die zich onderscheiden door een duidelijk onafhankelijk standpunt. Hij boort aan zaak een nationaal belang. Naar zijn theorieën worden even vaak aangevallen als bestreden. Ook zijn laatste publicatie heeft vurige voor- en tegenstanders gevonden. Hans Joachim Schoeps beantwoordt de vraag die hij in zijn titel stelt met een hartgrondig „Ja". Volgens hem is het monarchistische systeem voor Duitsland niet alleen een geneesmiddel vanwege zijn verdiensten in het verleden, maar meer nog wegens het momenteel een absolute noodzakelijkheid is.

In de strijd tussen economische en sociale belangen, die ieder voor zich pogen om de staat tot hun slaaf te maken, kan alleen de monarchie optreden als element van evenwicht en bemiddeling. De ervaring heeft ons geleerd, dat in het huidige Europa de democratie — met uitzondering van Zwitserland — feitelijk alleen maar goed functioneert waar zij verbonden is met het monarchistisch systeem, zoals in Groot-Brittannië, in de Scandinavische landen en in de Lage Landen.

Deze theorie van het koppelen van de democratische idee aan de monarchie is iets geheel nieuws in Duitsland. In de afgelopen 35 jaar — de Duitse monarchie werd omver gestoten op 9 November 1918 — waren de verdedigers van het herstel der monarchie meestal exponenten van de meest reactionnaire kringen in Duitsland, die meestal wars waren van vooruitgang en vrijheid.

Hans Joachim Schoeps toont aan dat Monarchie en Democratie geen tegengestelde systemen zijn, maar in tegendeel, dat de constitutionele monarchie de beste promotor en de beste waarborg is van de democratische rechten. Hij is van mening, dat Hitler niet de medewerking van zovele Duitsers zou hebben gekregen, wanneer er een sterke, erfelijke monarchie had bestaan, die het algemene belang van de natie had beschermd.

Maar welke zijn de practische kansen om in Duitsland de monarchie te herstellen? vraagt hij zich af. Verschillende opinie-onderzoeken hebben een merkwaardig resultaat opgeleverd. Een derde van de ondervraagde personen was vóór het herstel, een derde was er tegen en een derde had zich nog geen mening gevormd over het probleem. Er was geen reden waarom de twijfel-groep niet door een doelmatige opvoeding zou kunnen worden gewonnen en het oude monarchistisch symbool niet na een afwezigheid van een generatie zou kunnen worden hersteld

De innerlijke bereidheid voor zulk een beweging was groter dan menigeen had durven geloven. Dit bleek duidelijk bij de enorme publieke belangstelling bij het huwelijk van de kroonprins van Hannover in 1952 en bij de kroning van koningin Elizabeth.

Tal van Duitsers volgden de gebeurtenissen niet alleen met een gevoel van bewondering, maar tevens met iets van jaloezie. Zij zouden gewenst hebben, dat het Duitse volk ook zulk een bindende kracht bezat, die in staat was om alle klassen en partijen te verenigen. Schoeps gelooft, dat een monarch zou kunnen optreden als bemiddelaar bij de hereniging van beide delen van het huidige Duitsland.

Het boek van Schoeps heeft tal van debatten uitgelokt over het voor en tegen van de monarchie. Een van de belangrijkste dagbladen, de Frankfurter Allgemeine die de oprechtheid van Schoeps en de helderheid van zijn historische analyses erkent, verwerpt hartstochtelijk de idee van het herstel der monarchie: „Wij zijn van mening dat het de plicht is van al degenen die van goeden wille zijn, nu en in de toekomst, om te streven naar een juiste combinatie van vrijheid en gezag in de enige soort van regering die ons rest, namelijk de republiek".

Het blad toont een aantal zwakke plekken aan in de onderzoekingen van prof. Schoeps. Hij geeft toe dat de monarchistische idee voornamelijk verspreid is onder oudere personen en personen van middelbare leeftijd, maar hij trekt niet de enig-mogelijke conclusie uit deze feiten, namelijk dat de jongere generatie geen enkele band meer heeft met de monarchie. Zij hebben uit boeken slechts de bittere waarheid geleerd over de onvaardige rol der monarchie in de nederlaag van Duitsland tijdens de eerste wereldoorlog.

En verder, wie zou er koning moeten worden? Hans Joachim Schoeps aarzelt geen ogenblik. Naar zijn mening komt slechts een Hohenzollern in aanmerking voor de troon van Duitsland. De Frankfurter Allgemeine vraagt zich af, wat de Huizen Beieren en Wittelsbach zouden zeggen. En Baden, Wurttemberg en Hannover-Brunswijk? Een koning kan niet worden aangesteld als de directeur van een zakenconcern. Zo-iets zou de grondslagen en de ware aard van het koningschap zelf aantasten.

In zijn kolommen zet het blad het debat voort. Het is verbazingwekkend hoeveel vooraanstaande personen brieven schrijven ten gunste van het koningschap. Een kerkelijk hoogwaardigheidsbekleder beziet het vraagstuk tegen de achtergrond van de Europese eenwording en zegt: „Wij zijn op weg naar een groeiende eenheid van Europese denken. De oorsprong van deze gewijzigde geesteshouding is Groot-Brittannië misschien voornamelijk omdat dit land de oudste diplomatieke traditie bezit, die het in staat stelt de dingen helderder te zien, maar ook omdat het in zijn kroon toont hoe verschillende volken eeuwen lang tezamen kunnen leven. Het is verbazingwekkend, dat ondanks de bittere herinneringen van de oorlogsjaren, de Britse kroning zulk een hartelijke ontvangst heeft gevonden bij het Duitse volk".

Op het stadhuis te Amsterdam hadden besprekingen plaats tussen de afgevaardigden van de Tour de France, de heren Jean Garnault en Kol. Baupuis, en de burgemeester Mr d'Ailly. Aan de gezichtsuitdrukkingen te zien hadden deze besprekingen een goed verloop. V.l.n.r.: D. Bessen (Dir. Ol. Stadion), Dr Tetterer, Jean Garnault, burgemeester d'Ailly, Kol. Baupuis en de heer W. Pluygers.

De regering van Peru neemt uitgebreide maatregelen ter bestrijding van de in haar binnenlanden heersende typhus-epidemie. Inca's laten zich de kleren en haren met D.D.T.-poeder inspuiten.

Moskou. — Russische geleerden zijn erin geslaagd met behulp van een kwaadaardig gezwel in de hersenen van een mens over te planten in de hersenen van een dier, om het gezwel beter te kunnen bestuderen.

Bovenwindse Eilanden moeten hun voortbrengselen uitwisselen

Mogelijkheden visvangst dienen door experts onderzocht te worden

St. Eustatius. — **Wij vermeldden kort geleden hoe de vraatzucht van allerlei rupsen en insecten de geplante voedselgewassen ging bedreigen. Intussen heeft dit kwaad een ontstellende omvang aangenomen waartegen weinig te doen is. De enige insecticide, aanwezig op het eiland, is het zeer giftige Parijs-of Schweinfurther groen, een aceto-arseniet. Helaas zijn arsenicum-verbindingen niet alleen voor insecten giftig, doch ook voor de planten en, zoals bekend, voor mens en dier.**

Het is daarom een vrijwel onmogelijke taak de akkers met dit gif te behandelen, immers de bevolking kan zeer moeilijk tegen de gewassen hiervan beschermd worden.

Er worden tegenwoordig tal van insecticiden gefabriceerd, welke beter aan het vereiste doel zouden beantwoorden. Het is dus mogelijk, en uiterst noodzakelijk, om in de toekomst tegen dergelijke plagen gewapend te zijn.

Vreemdelingen, die het eiland Statius bezoeken, vragen vaak verwonderd waarom vrijwel geen vruchten, noch groenten verkrijgbaar zijn. Zelfs bananen, welke tot de gewone tropische vruchten gerekend mogen worden, komen practisch niet voor. En dat alles niettegenstaande het eiland na de regens er zo groen uitziet en de roep van vruchtbaarheid heeft!

Toch consumeert de bevolking gaarne bananen, mango's en citrusvruchten, en de van St. Kitts, Nevis en Dominica komende sloepen, vaak afgeladen met vruchten, zijn in korte tijd uitverkocht. Dit betekent uiteraard een drainage van gelden, die beter op het eiland zouden kunnen blijven.

Wij vermogen nog steeds niet in te zien, waarom de drie Bovenwindse eilanden niet onderling hun voortbrengselen zouden uitwisselen. En wij menen dat St. Maarten hier de leiding zou moeten nemen.

Een der oorzaken van het gemis aan animo bij de farmers om vruchtbomen aan te planten, ligt van oudsher in de diefstal van vruchten. Het aantal zeer ruime politiedienaren, alle dienstdoend in een centrale post in de stad, maakt het uiteraard onmogelijk intensief te patrouilleren over het gehele eiland, dat circa 2000 ha. groot is.

De aanstelling van onbezoldigde rijksveldwachters, zoals vaak op het platteland geschiedt, of van cultuurpolitie zoals destijds op Java, zou hier preventief kunnen werken, en voor de farmers een geruststelling zijn. Het verzoek om aanstelling van enige onbezoldigde politiemannen, enige tijd geleden ingediend op instigatie van de Eilandsraad, zou kort geleden zijn afgewezen. Dit is wel zeer te betreuren, want de landbouw en het kleine vee blijven hierdoor onbeschermd.

Het grootste deel van de bevolking woont in Oranjestad onder voornamelijk hier woonachtige gelegenheid voor haar te vinden is. De farmers trekken 's morgens op hun ezels er op uit om de min of meer ver af akkers te gaan bewerken.

In vele tropische gebieden bouwen de boeren zich van eenvoudig materiaal primitieve verblijven op hun gronden. Op Statius geschiedt dit vrijwel niet, voornamelijk omdat licht materiaal als bamboe en hout van elders aangevoerd zou moeten worden. De boeren hier zijn dus wel gedwongen in de stad te wonen, en de akkers liggen buiten toezicht. Dat hierdoor diefstal van gewassen en klein vee nogal eens voorkomt, is begrijpelijk. En de schade die loslopend vee 's nachts aan de aanplantingen veroorzaakt, is zeker niet te verwaarlozen.

Een andere oorzaak van het ontbreken van complexen vruchtbomen, ligt in de omstandigheid, dat men op het land niet voldoende zoet water bij de hand heeft om de natuur bij te springen indien de regen verstek laat gaan. Het zoutgehalte van de waterputten is te groot om het water hiervan voor de landbouw te kunnen aanwenden.

Het regenwater dat door de daken wordt opgevangen, verzamelt men in vergaarbakken, hier cisterns genoemd, zodat uiteraard alleen in de stad, althans waar huizen zijn, bruikbaar water aanwezig is.

Het planten van vruchtbomen op erven zou dus als eerste stap geëntameerd dienen te worden om dit noodzakelijke deel van de volksvoeding binnen afzienbare tijd ter beschikking te krijgen. Intensieve propaganda en daadwerkelijke uitvoering zouden stimulerend kunnen werken.

Over het algemeen kan men de bevolking niet aanzien, dat de voedselsituatie onvoldoende is. Bovendien loopt men vanzelf niet openlijk over honger te klagen doch, zoals gedeputeerde Lopes op de vergadering van de Planters Union verklaarde, zijn wel ettelijke gevallen bekend van kinderen die 's avonds met een lege maag naar bed moeten. Hoe kan het anders als het gezinshoofd eens in de twee weken met 16½ gulden thuiskomt! En het land nog niets opbrengt!

Met de volksvoeding gaat het ook overigens lang niet zoals het zou moeten zijn. Het voedsel bestaat voornamelijk uit koolhydraten, en de eiwitten komen wel zeer in het gedrang. Melk, vlees en vis consumeert men in onvoldoende mate, zodat men te weinig dierlijke eiwitten binnenkrijgt. De plantaardige, zoals in sojabonen, mist men practisch in het dagelijkse menu.

De oorzaken hiervan zijn vele. Zo zijn de weidegronden te eenzijdig en vaak ook te arm om de melkgift der koeien te stimuleren, en daar bovendien het kalf doorgaans bij de koe blijft tot een volgend kalf geboren gaat worden, valt licht te begrijpen dat per koe slechts weinig melk voor verkoop en eigen consumptie overblijft. De slacht van groot en klein vee is thans, ten gevolge van de droogte, ver beneden normaal. Gewoonlijk werd eens per week wat klein vee geslacht en daarnaast nu en dan een stierkalf, zodat het duidelijk is, dat deze bron van eiwitten nimmer in voldoende mate de behoefte van de bevolking, welke circa 1000 zielen telt, dekte.

Aan visvangst wordt weinig gedaan. Het schijnt dat de goede visgronden te ver weg liggen, althans in de naaste omgeving van het eiland nog niet ontdekt zijn. De visvangst onder de kust is te weinig lucratief gebleken.

Wellicht ware het onmogelijk vanuit Curaçao of Aruba experts te zenden, welke deze aangelegenheid zouden kunnen onderzoeken in het belang van de drie Bovenwindse eilanden. Naar verluidt zou met radar de vis zijn op te sporen. Dokter Van Beek van Aruba momenteel hier voor enige weken, dringt er bij de bevolking ten zeerste op aan meer vis te eten. Maar dan dient eerst vis in voldoende hoeveelheid te worden aangevoerd en daarbij tevens de prijs binnen het bereik van de kleine man te komen.

Er valt voor de tijd van het jaar vrij veel regen, hetgeen echter in het geheel niet wil zeggen, dat alle gewassen nu goed gedijen.

De groei van deze staat practisch stil gedurende de „winter", waarin de kortste dag ruim 3 uren verschilt met de langste in de zomer. Niettemin is het dorre aanzien verdwenen en het rondlopend vee zoekt naarstig alle terreinen af naar grassen en eetbare struiken. In ieder geval hebben de regens de veehouders waar enig respijt gegeven, en als het eiland nu maar groen blijft tot de lente, dan kan men wat betreft het vee, de ergste zorgen als voorbij beschouwen.

J.L. Kneyber

Twee Surinamers zonder mandaat voeren besprekingen

Het Surinaamse blad „Het Nieuws" schrijft onder dit opschrift het volgende:

Volgens berichten uit Curaçao zouden de Surinamers Dr. Wix en L. Brunings in Caracas deelnemen aan besprekingen welke vereniging beogen van Frans, Nederlands en Brits Guyana.

Deze twee heren hebben van geen enkele groepering in Suriname mandaat om dergelijke besprekingen te voeren, voor zover ons bekend. Ze treden dus privé op.

Dergelijke besprekingen zijn evenwel niet als particuliere ondernemingen te behandelen, tenzij men de zaak een grapje denkt te maken. En zij is alles behalve een grap.

Tokio. — Yoeri Rastzoroz, de tweede secretaris van de Sovjet-missie te Tokio, is sedert Dinsdag jl. verdwenen. De missie heeft de Japanse politie verzocht Rastzoroz op te sporen.

Onder de vele uit de Sovjet-Unie teruggekeerde gevangenen bevond zich ook de Duitse admiraal Bredow, die uit een Russische gevangenis in Moskou ontslagen werd. Op de foto: Admiraal Bredow tussen andere Duitse gevangenen bij het passeren van de grens.

Duisterlingen?

Dat zijn wij, Katholieken! Tenminste in de opvatting van zeer velen helaas (en dat helaas slaat veel meer op hen dan op ons!) die, zonder ons geloof te kennen, toch een oordeel erover uitspreken. Dergelijke oordelen zullen wel altijd ons lot zijn. Heeft Jezus niet zelf een leven geleid, dat naar de profetie van de oude Simeon, een teken van tegenspraak is geweest? De dienaar is niet beter dan zijn Meester!

Hoe het ook zij, het blijft intussen een feit, dat menigeen, die op een dergelijke manier over het Katholicisme oordeelt, hevig in verlegenheid zou raken, als hij plotseling in de noodzakelijkheid zou komen te verkeren nu eens precies onder woorden te brengen, waar zijn afkeurend oordeel eigenlijk op steunt. Van de andere kant kunnen wij niet blind zijn voor de vele pogingen, die talrijke schrijvers en wijsgeren in de laatste eeuwen hebben ondernomen om „wetenschappelijk" aan te tonen, dat het Christendom, meer speciaal het Katholicisme, volkomen hebben afgedaan en niet meer passen in de moderne tijd.

De voornaamste redenen, die men dan aanhaalt, zijn zo goed als altijd de leven-vijandigheid van de Katholieke moraal; verder stelt men zich op het standpunt, dat het menselijk verstand, in tegenstelling met onze dogmatische wereldbeschouwing, de uitsluitende maatstaf is van alle waarheid, ook van de bovennatuurlijke!!

Voortborduurende op dit stramien komt men dan tot de meest fantastische beweringen, waarvoor geen andere verklaring denkbaar is dan de meest verregaande onwetendheid aangaande onze leer. Of men zou — zoals wel, en misschien helemaal niet ten onrechte, gedaan is, — de oorzaak hiervan moeten zoeken in een soms wellicht onbewust pleidooi voor eigen losbandigheid en vrijzinnigheid of in een verontschuldiging voor persoonlijke lafheid en hoogmoed".

In onze tijd, niet op de laatste plaats onder invloed van sommige figuren uit humanistische kring, zijn de oude beschuldigingen weer zeer in trek. Immers, wat doen de moderne opvattingen, die een zo ver mogelijk doorgevoerde zelfstandigheid van de mens prediken, anders dan het godslasterlijke woord van Nietzsche verder uitspinnen: „het leven eindigt daar waar het Rijk Gods begint"?

Feitelijk geeft de geschiedenis alleen al voldoende antwoord op deze aantijgingen. Elke poging om het leven op te bouwen met volkomen voorbijzien van de christelijke zedewet is op een jammerlijk fiasco uitgelopen. Heeft een volk ooit vollediger catastrofe gekend dan het Duitse, dank zij het tot in uiterste consequentie doorgevoerde Uebermensch-Evangelie?

De menselijke natuur is nu eenmaal niet los te maken van de door God vastgestelde orde, zoals deze in het Christendom is geopenbaard.

Wanneer het Christendom één eigenschap zeker niet bezit, dan is het wel wereldvreemdheid of levensschuwheid. En wel hierom, omdat het Christendom juist de enige leer is, die de hoogste mogelijkheid tot ideale ontwikkeling van alle menselijke eigenschappen biedt. „Daar in God heilswil en scheppingswil één en dezelfde wil zijn, wil God, samen met de bloei van het genadeleven, de ontplooiing van natuur- en cultuurwaarden". Daarom kan er ook geen tegenstelling bestaan tussen godsdienst en leven, geloof en rede, natuur en bovennatuur.

Het leven der genade betekent noch in zijn werken, noch in zijn eisen minachting of verloochening, noch vernietiging van het natuurlijke. De Katholieke Kerk heeft integendeel — zoals uit haar veroordeling van Gnostieken, Manichceërs en Albigenzen blijkt — **steeds de rechten en de waarde van het menselijk lichaam verdedigd, evenals het recht op vreugde en goederen, die het leven biedén kan. Het zou trouwens van een betweterige aanmatiging getuigen iets af te willen afkeuren van wat de Schepper-zelf goed bevonden heeft.**

Maar al accepteert en waardeert het Christendom dankbaar de hele geschapen natuur als een gave Gods, dat staat daarom nog niet gelijk met een vrijbrief voor het ongebreideld uitleven der natuurlijke instincten.

Geen constructieve orde, geen gezonde, vredige en duurzame ontwikkeling is denkbaar zonder de juiste onderworpenheid van het lagere: het lichaam met zijn eisen, aan het hogere: de door de gezonde voorgelichte geest.

De katholieke leer is in wezen eschatologisch, d.w.z. op de eeuwigheid gericht. De werkelijkheid van de tijd met haar natuurlijke eisen vertegenwoordigt in onze waardering steeds de hoogste waarde, waarvoor alle aardse belangen moeten wijken in zover zij een beletsel zouden kunnen zijn voor onze eeuwige, bovennatuurlijke bestemming.

Als wij door deze gezonde werkelijkheidszin „duisterlingen" zijn en vijanden van het „leven", ja, dan wil er eigenlijk verder niet meer te praten. Maar wie volle recht en alle reden om deze benaming welke met te erkentelijkheid het volste recht en alle reden om deze benaming met trots te aanvaarden. Het is immers niet juist in ons beschouwen, omdat wij alléén in staat zijn door deze houding orde en evenwicht in ons leven te scheppen, wat alle andere pogingen op afwijkende grondslagen hebben gefaald en noodzakelijk falen moeten.

De besten onder ons, de heiligen, zijn van alle tijden. Zij hebben de volle bevrijdende kracht van de katholieke leer tot hoogste levenskunst doen uitgroeien en zijn daarom model voor alle Christenen, maar ook volmaakte mensen te zijn.

IN KHARTOEM STAAN TWEE PALEIZEN...

Waarheen beweegt zich de toekomst van de Soedan?

(Van een medewerker)

Hij heette Mohammed Ahmed en hij was de zoon van een Mohammedaans slavenhandelaar in de Soedan. Maar zijn volgelingen in het grote steppen-savannah-land aan de bovenloop van de Nijl noemden hem „El Mahdi", de Mahdi, en onder deze naam kende weldra de hele wereld hem. Zelden heeft, sinds de dagen van Mohammed en van de veroveringsoorlogen van de Islam, het optreden van een Mohammedaans aanvoerder zoveel schrik en ontsteltenis gewekt in Amerika en Europa als, in de tachtiger jaren van de vorige eeuw, dat van de Mahdi, de man, die door zijn fanatieke aanhangers werd beschouwd als de grote, uitverkoren opvolger van de profeet, als de Mohammedaanse messias, wiens komst op tal van plaatsen in de overlevering van de Islam zou zijn voorspeld.

De zoon van de Mahdi

Toen Mohammed Ahmed, de Mahdi, zijn eerste volgelingen om zich heen verzamelde en de heilige oorlog verklaarde aan allen, die hem niet erkennen, was de Soedan een arm, dun bevolkt land, dat hevig leed onder wanbestuur en onder die grote plaag van het negentiende-eeuwse Afrika: de slavenhandel. Spoedig nam zijn aanhang toe en reeds enkele jaren na zijn eerste optreden slaagde hij er in de Egyptenaren, die de Soedan sinds een halve eeuw bestuurden, uit het land te verdrijven. De Engelsen, toen reeds sterk in Afrika geïnteresseerd, zonden generaal Charles George Gordon, een bekwaam en algemeen bemind Afrikakenner, naar de Soedan. De Mahdi en zijn volgelingen trokken echter een cordon om de door de Engelse generaal met een handjevol troepen verdedigde hoofdstad Khartoem. Op 30 Januari 1885, tien maanden na het begin van het beleg, viel Khartoem in handen van de Mahdi en Gordon werd gruwelijk vermoord. Een Engels ontzettingsleger kwam juist een dag te laat en trok zich kort daarop onverrichterzake terug.

De val van Khartoem had de hele wereld opgeschrikt. Geruchten, dat de beweging van de Mahdi wellicht zou overslaan naar andere landen, deden de ronde. Een half jaar na de moord op generaal Gordon overleed de opvolger van de profeet echter en zijn opvolgers misten, hoewel zij de Soedan despotisch regeerden, het fanatisme van „El Mahdi".

Elf jaar na de val van Khartoem namen de Engelsen wraak. In de slag bij Ondurman bracht lord Kitchener, de grote Britse legeraanvoerder, de Mahdisten — zoals de leden van de door de Mahdi gestichte secte zich noemden — een vernietigende slag toe. In de ruiterij van Kitchener, die zich bij Ondurman bijzonder onderscheidde, streed ook een jong Engels officier mee. Zijn naam was Winston Churchill en later zou hij een van Engelands befaamdste minister-presidenten worden....

Engeland, Egypte en de Soedan

Thans, meer dan een halve eeuw later, is de Soedan een nog steeds vrij dun bevolkt, maar toch bloeiend land, wereldleverancier van Arabische gom (dat men onder andere achter op postzegels vindt) en een belangrijke producent van katoen. Egypte en Engeland zijn nog steeds geïnteresseerd bij het enorme land, dat een groot deel vormt van de woestijngebieden van Noord-Oost-Afrika naar de wouden en savannah's van Kenya, Oeganda en de Congo. Maar hun rol is een andere dan voorheen. Tot de jongste wereldoorlog hebben zij gezamenlijk de Soedan bestuurd, met dien verstande, dat de werkelijke invloed van Egypte minimaal was en die van Engeland zeer groot was. Hoewel gezegd moet worden, dat de Britten zich in de Soedan van hun breedste zijde hebben laten zien. De welvaart werd bevorderd en bewoners van de Soedan zijn meer en meer in het bestuur ingeschakeld.

De laatste jaren dook de Soedan herhaaldelijk in de berichten in de wereldpers op. Egypte wenste, dat de Britse invloed beëindigd zou worden en dat Egypte en de Soedan een soort dubbelstaat zouden gaan vormen. De Engelsen, die, toen zij nog zegenschap hadden in Egypte, veel voor een samengaan van dit land met de Soedan voelden, zien de laatste jaren meer heil in een onafhankelijke Soedan, die eventueel als zelfstandige staat lid zou kunnen worden van het Britse gemenebest.

Langdurige onderhandelingen tussen vertegenwoordigers van Egypte, Engeland en de voornaamste politieke groepen in de Soedan hadden begin van dit jaar tot resultaat, dat het aan de bevolking van de Soedan zelf overgelaten zal worden over haar toekomst te beslissen. Over twee en een half jaar zullen daartoe algemene verkiezingen worden gehouden. Voor de tussenliggende periode is een vrij ingewikkelde regeling getroffen. De Engelse gouverneur-generaal van de Soedan blijft de hoogste autoriteit, maar naast zich krijgt hij een commissie, waarin vertegenwoordigers van de Soedan zelf, van Egypte en van enkele neutrale landen zitting hebben. Bovendien wordt de invloed van het parlement in deze tussenliggende periode reeds versterkt.

Verkiezingen

Verkiezingen voor dit nieuwe parlement — dus nog niet de verkiezingen, die definitief over de toekomst van de Soedan zullen beslissen — zijn onlangs gehouden en het resultaat was even verheugend voor Egypte als teleurstellend voor Engeland. Maar teveens wekt deze uitslag herinneringen op aan de befaamde opstand van de Mahdi en zijn volgelingen en stemt hij tot nadenken over de wisselvalligheid van politiek en historie

In de politiek van de Soedan zijn het vooral twee partijen, die de toon aangeven. De ene, de nationale Unie-partij, staat een samengaan van de Soedan met Egypte voor. Het is deze partij, die bij de jongste verkiezingen een ruime meerderheid behaalde. Tegenover de Nationale Unie staat de Oemma-partij, die onafhankelijkheid voor de Soedan wenst en tevens voorstanders van een Engels-gezinde politiek onder haar leden telt. In het oude, betrekkelijk onbelangrijke, parlement had deze partij de meerderheid.

Belangrijker echter dan de partijen in de Soedan zijn de mannen, die er achter staan. De grote figuur achter de groepen, waar de Nationale Unie uit is voortgekomen, is een grijze Mohammedaanse religieuze leider, Sayad Sir Ali el Mirghany. Hij woont in een Soedanees paleis in het Noorden van Khartoem en dit paleisje is tevens het oord van samenkomst van de Mohammedaanse secte, waarvan hij de leider is. De familie van Sir Ali vertoefde ten tijde van de opstand van de Mahdi in Egypte.

De zoon van de Mahdi

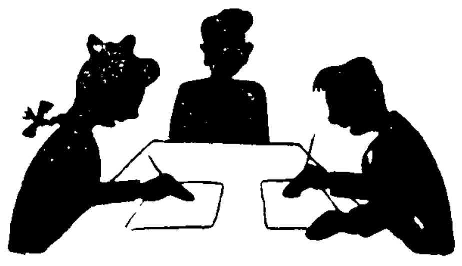
Een nog interessanter figuur dan de man achter de pro-Egyptische Nationale Unie is de leider van de pro-Engelse Oemma-partij. Zijn naam is Sayad Sir Abdel Rahman el Mahdi en hij is de zoon van de befaamde El Mahdi, die in 1885 generaal Gordon belegerde.... Geboren in hetzelfde jaar, waarin „El Mahdi" stierf, werd Abdel Rahman el Mahdi de eerste tientallen jaren van zijn leven scherp door de Engelsen in het oog gehouden. Toen zij merkten, dat hij niet onsterfelijk was met Engeland samen te werken en dat hij, door zijn naam, een grote invloed had op de voornaamste secten, veranderden zij van houding. Zijn vader, schroomden zij niet hem met weldaden te overladen. Dank zij de vrijgevigheid der Engelsen is de zoon van de Mahdi thans een rijk man. Zijn paleis in Khartoem is hoel wat luxeuzer ingericht dan dat van zijn pro-Egyptische tegenstander, sir Ali el Mirghany, en als hij zich buiten Khartoem begeeft, reist hij als een vorst. Lange tijd is het overigens de grote ambitie van deze zoon van een Mohammedaanse volksleider geweest, zich tot koning van de Soedan te laten uitroepen en naar men zegt, s'onden de Engelsen niet onwelwillend tegenover deze plannen.

Voor de zoon van de Mahdi is de uitslag van de jongste verkiezingen een grote teleurstelling. Maar nog is het laatste woord over de toekomst van de Soedan niet gesproken.

In twee en een half jaar kan veel gebeuren. De zoon van de Mahdi, die nog steeds door een belangrijke groep van de bevolking wordt beschouwd als hun voornaamste geestelijke — en politieke — leider, zal in deze tijd zeker niet stil zitten.

Maar ook aan de zijde van de pro-Egyptische Nationale Unie zal men ongetwijfeld alles doen, om de overwinning van thans straks in een definitieve om te zetten. In twee paleizen in Khartoem, in dat van sir Ali el Mirghany in het Noorden van de stad en in dat van de zoon van de Mahdi, concentreert zich in de komende jaren een belangrijk deel van de strijd om de toekomstige bestemming van het grote land aan de bovenloop van de Nijl. Het land, waar Gordon stierf, waar de Mahdi zijn triomfen beleefde en Sir Winston Churchill als jong officier zijn eerste ervaringen opdeed in oorlog en politiek opdeed.

Sayad Sir Abdel Rahman el Mahdi, de zoon van de befaamde Mahdi en leider van een der twee voornaamste politieke groeperingen in de Soedan, met sir Winston Churchill, de Engelse minister-president. Ook Churchill heeft herinneringen aan de Soedan....

AMIGOE VAN DE JEUGD

ZAÏDA, de jonge naaister

Zaïda was een meisje, dat bij een naaister in een stadje in het oosten in dienst was. Die naaister was een lastig, boosaardig, gierig mens. Ofschoon Zaïda haar vak goed kende en van de vroege morgen tot de late avond hard werkte, had ze altijd wat aan te merken; daarbij gaf ze haar slechts eten en nauwelijks voldoende loon voor de allernoodzakelijkste kleding.

Toch was Zaïda altijd tevreden en opgeruimd en altijd bereid iemand pleizier te doen.

Op een morgen moest ze voor haar meesteres naar een rijke dame, die een heel eind buiten het stadje woonde. Deze gaf haar als bewijs van haar tevredenheid een zilverstuk. Op weg naar huis zag Zaïda aan de weg een vrouwtje zitten, dat er verschrikkelijk armoedig uitzag en haar om een aalmoes vroeg.

„Hier heb je mijn hele geld", zei Zaïda en gaf haar het zilverstuk, dat ze pas gekregen had. Daarna nam ze de mantel van de vrouw, die vol scheuren en gaten was, haalde naald en garen voor de dag en had in korte tijd het kledingstuk heel aardig opgeknapt.

Het vrouwtje dankte hartelijk en Zaïda ging verder. Thuisgekomen ging ze naar haar kamertje om haar werkpakje aan te trekken. Ze maakte het tasje open, dat haar naaigerei bevatte en wie beschrijft haar verrassing, toen haar twee goudstukken tegenblonken. Wat een schat! Zoveel geld had ze nog nooit in handen gehad!

Daar opeens kwam haar meesteres binnen en zag de twee blinkende geldstukken.

„Wat heb je daar?" vroeg ze.

Zaïda vertelde, welke ontmoeting ze onderweg had gehad.

„Je liegt," zei de boze vrouw. „Die goudstukken zijn van mij. Je hebt ze uit de kast gestolen. Hier er mee!" Tegelijk greep ze de goudstukken en stak ze in haar zak.

Dat vond Zaïda toch wel wat ál te erg en ze eiste haar geld terug.

Maar nu deed de vrouw, of ze woedend werd, schold het meisje uit voor alles wat lelijk was, zei, dat ze geen leugenaarster en dievegge in haar huis wilde hebben en joeg haar tenslotte op straat.

Daar stond Zaïda nu zonder een cent op zak op straat. Wat te doen?

Zich tot de politie wenden? Och, men zou haar immers niet geloven. Ze besloot daarom naar de naburige stad te gaan en daar een betrekking te zoeken.

Ze ging dus op weg. Amper was ze buiten het stadje, toen ze een vrouw ontmoette, die ze als de bedelares van daarstraks herkende. „Beste kind", zei het vrouwtje, „ ik weet al, wat er gebeurd is. Maar het onrechtvaardig gekregen geld zal haar geen geluk brengen. U echter zal het goed gaan."

Zaïda zette haar tocht voort. Daar hoorde ze iets in haar zak rinkelen.

Ze stak de hand er in en...... haalde er twee goudstukken uit!

Dat was een uitkomst! Nu had ze voorlopig geld genoeg. Tegen de avond bereikte ze een herberg, ging er binnen en bestelde een eenvoudige maaltijd en een bed voor de nacht.

Er waren nog twee gasten, een heer en een dame. Het schenen rijke mensen te zijn. Ze zaten dicht bij Zaïda te praten en nu hoorde deze, dat ze in een stad, een paar dagreizen van daar, een winkel in kledingstukken hadden en om een bekwame naaister verlegen waren. Dat was misschien een kans. Zaïda vatte moed, sprak de dame aan en vroeg, of deze haar niet gebruiken kon.

De dame scheen niet veel vertrouwen in het jonge meisje te hebben. „Zo, ben je naaister!" vroeg ze spottend. „Kun je dan ook mijn mantel herstellen, die ik bij ongeluk gescheurd heb? Als je dat klaarspeelt, ben je knap." En ze toonde een mantel, die zó gehavend was, dat hij niet meer te gebruiken scheen.

„Ik zal het proberen, mevrouw," zei Zaïda.

Ze ging aan 't werk en toen ze een half uur later het kledingstuk teruggaf, was er van de scheuren niet meer 't minste te zien en was de kostbare mantel weer zo goed als nieuw.

De dame was een en al bewondering. Dat had ze niet verwacht! Zaïda werd nu dadelijk aangenomen en de volgende dag vertrok ze met de koopman en zijn vrouw naar de stad, waar dezen woonden. Na een prettige reis kwam ze daar aan en werd in de winkel aan htt werk gezet.

In die winkel waren een groot aantal meisjes, maar al gauw bleek, dat niet één zo bekwaam was als Zaïda. Omdat ze zich daar echter niets op liet voorstaan en voor ieder vriendelijk en behulpzaam was, kon ze het met de andere meisjes goed vinden. Ze werkte met pleizier en had 't nu opperbest.

Tot de klanten van de koopman behoorde ook de vrouw van de gouverneur. Op zekere dag zond ze een bediende naar de winkel met de boodschap, dat ze enige dagen 'n bekwame naaister nodig had. De winkelierster wees daarvoor Zaïda aan en zo ging deze de volgende morgen naar het paleis. Hier werd ze in een kamer gelaten, waar een hoop werk op haar lag te wachten. Een menigte kledingstukken en linnengoed moest hersteld of veranderd worden.

Een dienstmeisje kwam binnen om haar een en ander aan te wijzen. Ze zag er bedroefd uit en het was duidelijk te zien, dat ze geschreid had. Medelijdend vroeg Zaïda haar, of er wat aan scheelde.

„Ach," zei het meisje, we zijn zo arm. Mijn vader is wekenlang ziek geweest. Nu is hij weer beter, maar we hebben geen cent in huis en als we morgen de huishuur niet betaald hebben, zal de huisbaas ons op straat laten zetten. En er is niemand, die ons helpen wil." En ze barstte in tranen uit.

Zaïda dacht aan de twee goudstukken, die ze nog altijd had. „Waar woon je?" vroeg ze.

Het meisje noemde het adres. 't Was niet ver van de winkel.

„Wees maar gerust", zei Zaïda. „Ik heb thuis nog wat geld. Vanavond zal ik je ouders helpen."

Het meisje ging dankend heen en Zaïda werkte tot de avond door. Toen ging ze naar 't opgegeven adres. Het zag er hier zeer armoedig uit, want alles, wat maar enigszins gemist kon worden, was verkocht. Je begrijpt, dat de mensen blij waren, toen ze daar die twee goudstukken kregen. Zaïda zag, hoe ellendig het met de kleren van de kinderen gesteld was. „Geef maar eens hier," zei ze, en wel een paar uur bleef ze bezig om alles zoveel mogelijk op te knappen. En zo was 't al laat in de avond, toen ze naar huis terugkeerde, een gelukkig en dankbaar gezin achterlatend.

De volgende morgen ging ze weer naar de woning van de gouverneur.

Dicht bij het paleis stond opeens een vrouwtje voor haar. Wat een verrassing!. Het was dezelfde die ze vroeger al twee keer ontmoet had.

„Beste kind," zei ze, „ik weet, hoe goed je gisteren voor de arme mensen bent geweest en daarvoor zal je beloond worden."

„Maar wie bent u toch?" vroeg Zaïda.

„Ik ben een goede fee, die de gedaante van een bedelares heeft aangenomen. Verder zeg ik niets. En nu, beste kind, vaarwel".

Eer Zaïda nog wat zeggen kon, was het vrouwtje verdwenen. Wat later zat het meisje in de kamer, waar ze moest werken. Ze maakte haar tasje open. Wat was dat? Een rol perkament, waarop het ontwerp van een bruidsjapon. Verbaasd zat ze er op te staren. Wat een prachtige tekening! Wat een schitterende figuren!

En tegelijk dacht ze er aan, dat de dochter van de gouverneur, die over enkele maanden zou gaan trouwen, naar het ontwerp van een bruidsjapon zocht, maar nog niets had kunnen vinden, dat haar beviel. „Dat zal ik haar eens laten zien", zei Zaïda.

En, hoe toevallig! Daar ging de deur open en de dochter van de gouverneur, die eens wilde zien, hoever de naaister met het werk gevorderd was, kwam binnen. Haar oog viel op het perkament; ze bekeek de tekening en riep verrukt uit: „Prachtig! Zo iets schoons heb ik nog nooit gezien! Dat is de japon, die ik hebben moet!"

Ze betaalde Zaïda niet alleen een grote som voor de tekening, maar wilde ook, dat de japon onder haar toezicht gemaakt zou worden. En toen deze klaar was zorgde ze, dat Zaïda tot hofnaaister benoemd werd.

Later begon Zaïda zelf een winkel en kreeg nu de voornaamste inwoners van de stad tot klant. Op zekere dag ontmoette ze in een straat een arme vrouw, die de voorbijgangers om een aalmoes vroeg. Het was haar vroegere meesteres. Na Zaïda's vertrek had ze niets dan tegenspoed gekend en tenslotte was ze geheel tot armoede vervallen.

Zaïda was edelmoedig. Ze sprak haar vriendelijk toe, gaf haar een ruime aalmoes en beloofde haar ook verder te zullen helpen. Zo vergold ze kwaad met goed.

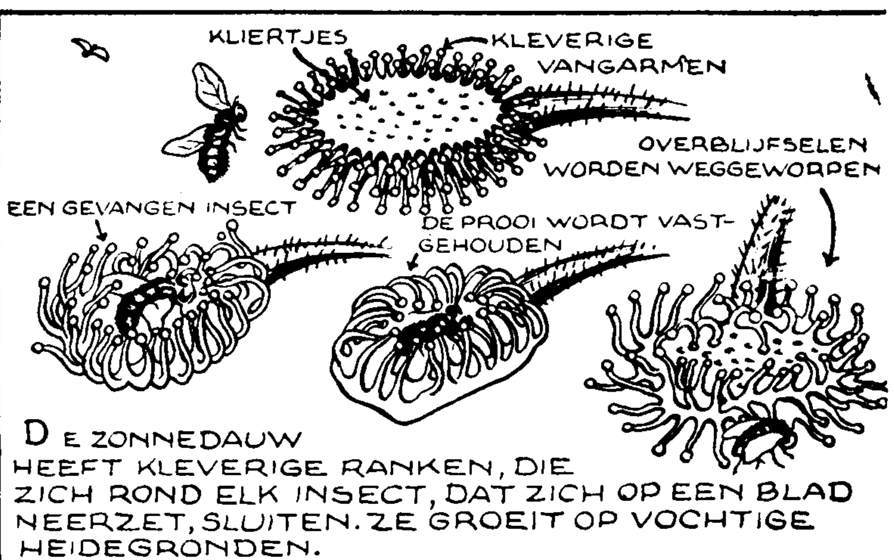
ONZE WONDERE WERELD

PLANTEN VANGEN EN ETEN INSECTEN

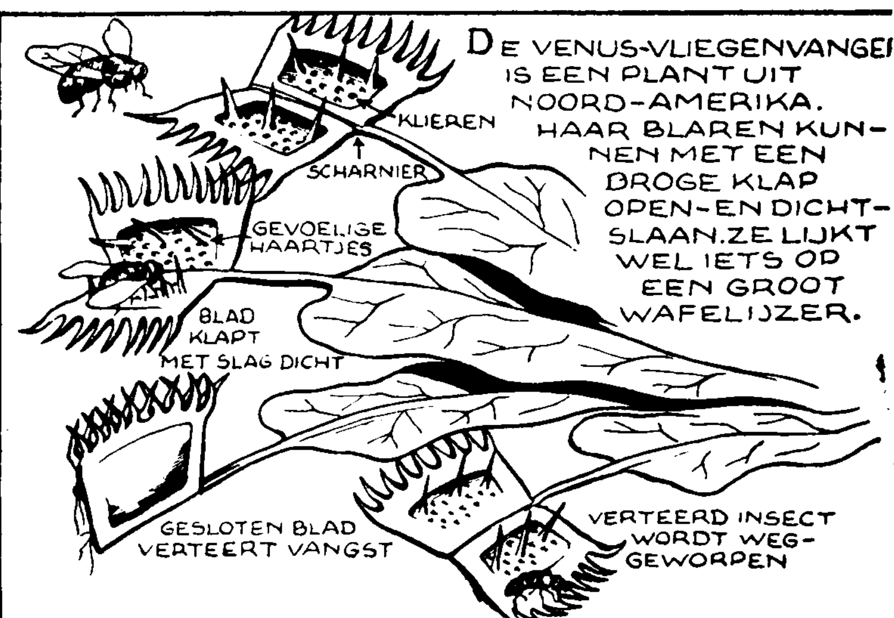
TAL VAN PLANTEN VOEDEN ZICH NIET ALLEEN MET HET SAP VAN DE BODEM, MAAR OOK MET INSECTEN DIE ZE OP HAAST WONDERBAARLIJKE WIJZE WETEN TE VANGEN.

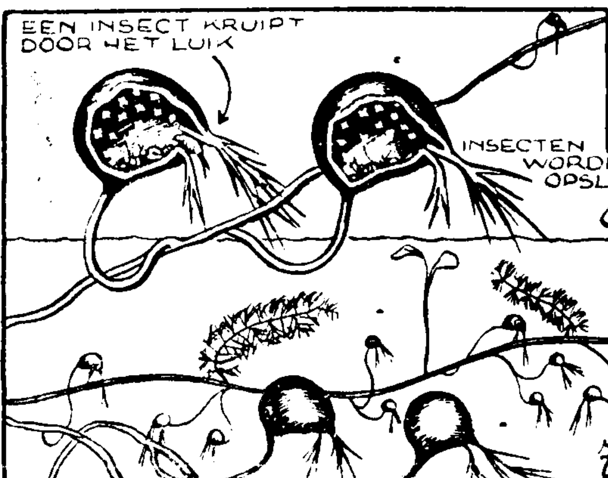
HET KANNEKENSKRUID IS EEN PLANT UIT DE TROPEN. ELKE PLANT LOOPT UIT IN EEN RANK MET VALKUIL VAN RUIM EEN VOET LENGTE. DE RAND IS INGESMEERD MET EEN SOORT HONING. DE BINNENWAND MET WAS.

DE ZONNEDAUW HEEFT KLEVERIGE RANKEN, DIE ZICH ROND ELK INSECT, DAT ZICH OP EEN BLAD NEERZET, SLUITEN. ZE GROEIT OP VOCHTIGE HEIDEGRONDEN.

DE VENUS-VLIEGENVANGER IS EEN PLANT UIT NOORD-AMERIKA. HAAR BLAREN KUNNEN MET EEN DROGE KLAP OPEN- EN DICHTSLAAN. ZE LIJKT WEL IETS OP EEN GROOT WAFELIJZER.

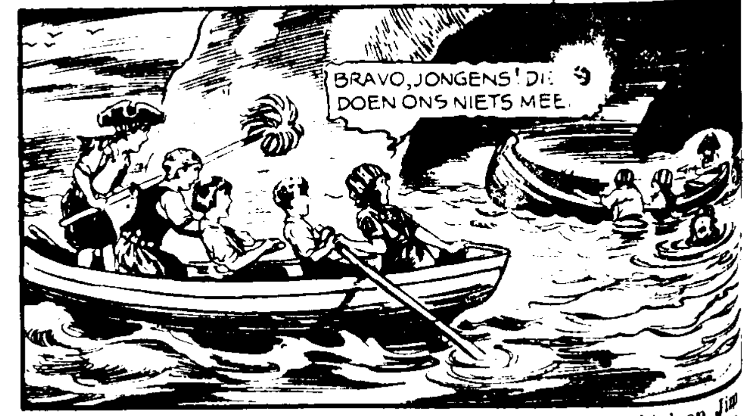

HET BLAASJESKRUID IS EEN WATERPLANT ZONDER WORTELS, DIE AAN DE OPPERVLAKTE DRIJFT. ER ZIJN EEN MASSA BLAASJES, ALLE VOORZIEN VAN EEN SOORT VALDEUR, WELKE ZICH ACHTER DE BINNENSLUIPENDE PROOI SLUIT.

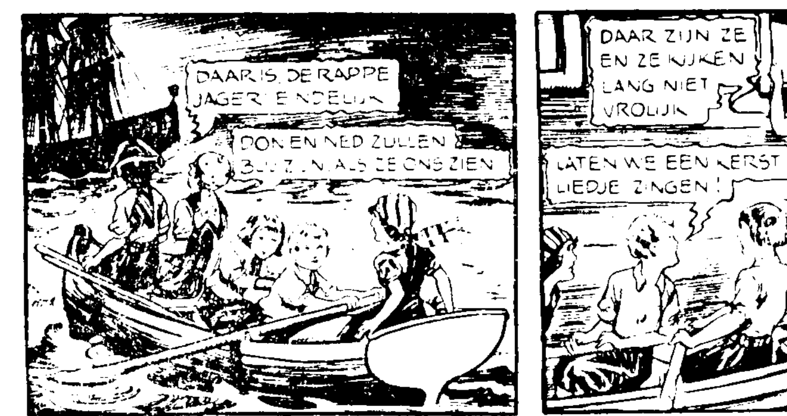
DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

Met een schok stoten de boten op elkaar. De zeerovers schelden hun jonge tegenstanders uit, maar Daro en Bas stompen met hun zwabbers de zeerovers een voor een in het water.

Spoedig lagen alle zeerovers in het water te spartelen. Sjel en Jim trokken aan de riemen of ze aan een roeiwedstrijd deelnamen en onder gejuich voer het groepje naar „De rappe Jager".

Al van verre kijken ze uit naar Ned en Don, die zich helemaal niet gerust moeten voelen, nu hun kameraads zo lang uitblijven.

Daro keek naar hen uit en jawel, daar zag hij ze en ze keken helemaal niet vrolijk. „Laten we ze op een Kerstliedje vergasten," zegt Jim.

Ned en Don vonden het niets leuk met Kerstmis alleen op het schip te zijn. Verrast keken ze dan ook op, toen ze een Kerstliedje hoorden.

Hoe blij waren ze, toen ze Daro, Maja, Bas, Sjel en Jim aan zagen komen. „En we hebben wat mee voor het Kerstfeest," lachte Jim

Opgewekte dagen volgen. Op een middag zien Jim en Ned, die een hut versieren, Maja met puddingen lopen en ze knipogen tegen elkaar

„Vanavond!" fluistert Ned en als Jim die avond slaapt, gaat hij hem wekken. „Kom op, slaapkop," zegt hij; „de pudding wacht."

Als ze om de hoek van de deur de gang inkijken, zien ze Daro wacht lopen. Ze wachten, tot hij voorbij is en sluipen dan naar de voorraadkamer om zich aan Maja's pudding te goed te doen.

Maar wat is dat?! Aan tafel zit een welbekende figuur, niemand minder dan Rubart. Voor hem staan de verleidelijke puddingen. „Wat een brutale vlegel," mompelt Jim

